

“Caídos por Dios y por España”, una inscripció que cal canviar

**Enèrgica protesta d'ERC per la discriminació
que suposa un monument figuerenc**

(Pàgines 5 i 9)

**Roses:
sense plens
municipals
des del mes
de maig**

(Pàgina 7)

**Prada del
Conflent: un
any més de
fidelitat a
Pau Casals**

(Pàgines 16 i 17)

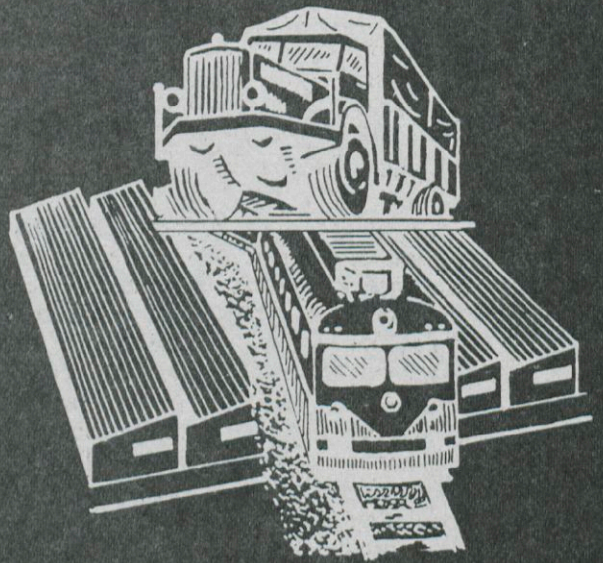
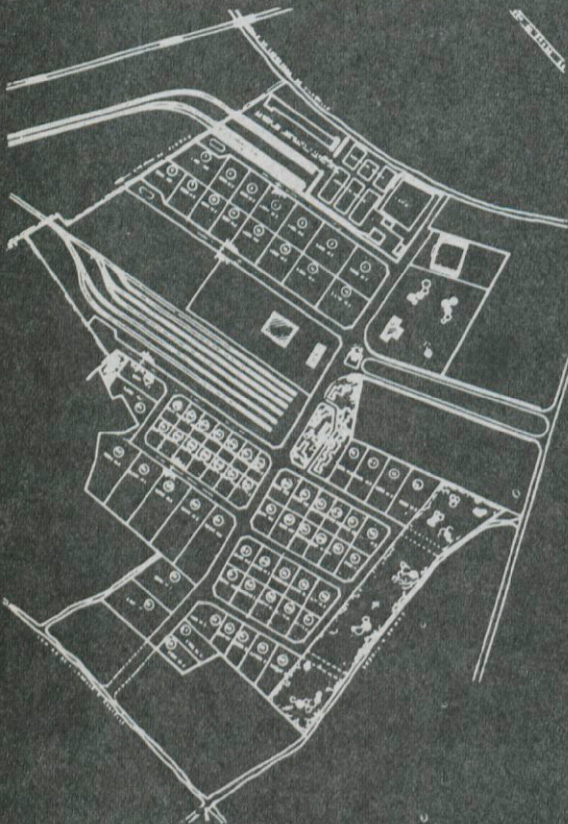
**Santa Cristina
d'Aro: el poble
vol una nova
política
municipal**

(Pàgina 6)

¡ UNA INVERSION ! EXCEPCIONAL !

AREA DE SERVICIO PARA EL CENTRO DE INSPECCION **FITOSANITARIA VILAMALLA**

UN POLIGONO INDUSTRIAL
EN UNA ENCRUCIJADA DE
CARRETERA Y FERROCARRIL

- Plan de Ordenación aprobado por la Comisión Provincial de Urbanismo el 7/10/74 (B. O. de la P. 19/10/74).
- A la salida n.º 12 de Autopista A-17.
- A 4 kilómetros de Figueras.
- Estación F.C. de Vilamalla a 1 Km.
- Dos oficinas bancarias.
- Báscula-puente.
- Inspección FITO y SOIVRE.
- Despacho de Aduana y TIR.
- Próxima construcción de 100 viviendas por la Caja de Ahorros Provincial de la Diputación de Gerona.
- Locales disponibles para oficinas.
- 50.000 metros cuadrados de zona verde.
- Viales preparados para recibir camiones de gran tonelaje.
- Agua, electricidad, teléfono y télex.

INFORMACIÓN: **PRODASA**

Tel. 50 04 12 - Ext. 36/apart. 162 - FIGUERAS

Encetem avui aquesta secció, "Tribuna política", amb l'article d'Antoni Calvó, del Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament. Convidem tots els altres partits a dir la seva, en aquestes pàgines de 9 PAÍS.

Eleccions municipals: quatre aspectes fonamentals

Era previsible. Després de la forta pressió de la campanya electoral proppassada hi ha hagut una certa distensió política ambiental. Distensió més aparent que real, perquè ni el cansament per l'esforç realitzat, ni l'arribada de l'estiu i, amb ell, de les vacances i els turistes, no han aconseguit amollar-nos tant com per fer-nos perdre l'interès per les primeres sessions parlamentàries, la composició del nou govern, les mesures econòmiques o les negociacions pel restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya.

Les eleccions del quinze de juny representen la recuperació d'una legalitat democràtica, però en el seu subsòl porten implícita l'essència d'una primera contradicció política real que, com tota realitat, cada dia es fa més evident. La perduració, més enllà del quinze de juny, d'unes estructures de poder político-administratives locals no concordants amb la nova situació que, com també era previsible, torna a tibar novament l'ambient polític.

Avui, els ciutadans en general i els partits polítics d'una manera especial, tenen els ulls fits en la casa gran. Preguntes com ara: i de les eleccions municipals, què se'n sap?, quan seran?, qui es presentarà?; la constitució i l'actuació de la Comissió Democràtica de Control Municipal, a casa nostra com arreu del país; la dimissió per motivacions polítiques d'una regidora del nostre ajuntament; i el ressò que tenen a la premsa les noves i els rumors relacionats amb les eleccions municipals, fan que la qüestió dels ajuntaments sigui tema usual de conversa entre els ciutadans i motiu d'anàlisis, preparació i treball dels partits polítics.

Sabem que les eleccions municipals seran convocades abans de finals d'any i es duran a terme dintre d'aquests mateix any o a primers del que ve. No disposem, per tant, de gaire temps i hem de començar a plantejar-nos-les perquè el tema municipal és llarg, difícil i complex. No podem, però, parlar-ne, encara, amb la profunditat i la seriositat que caldria, entre d'altres coses perquè ens manquen elements d'estudi prou importants i decisius com pot ser saber si regirà un sistema proporcional o un sistema de majories i minories, si les llistes de les diverses opcions seran tancades i bloquejades, si l'elecció del batlle serà directa o de segon grau, etc. Només podem, amb les reserves i la prudència indispensables, intentar-hi una primera aproximació, voluntàriament limitada a remarcar quatre

aspectes polítics fonamentals a assolir, independentment de qui guanyi les eleccions i de les normes que les regulin.

Primer: Les eleccions municipals han de permetre'ns recuperar plenament la nostra sobirania com a ciutadans d'una ciutat concreta. Això és: aconseguir un consistori inequívocament democràtic i representatiu, capaç d'obrir les portes de l'Ajuntament perquè esdevingui autènticament la "Casa de la Vila".

Segon: El procés electoral no ha d'abocar a un relleu pur i simple del present consistori, deixant les actuals estructures i maneres de fer intactes; sinó que ha de representar l'inici d'un canvi en profunditat que comporti una coherència política, una transparència administrativa i una voluntat clara de servei a la comunitat ciutadana.

Tercer: La confrontació electoral ha de ser una contraposició de programes concrets i viables defensats per persones amb prou credibilitat per a dur-los a terme. Perquè les municipals no són unes eleccions legislatives com les del quinze de juny. Les persones que hi resultaran elegides hauran de governar la ciutat durant els pròxims anys. El nostre vot com a ciutadans ha de tenir, doncs, una coherència política, ha de ser per tal o tal altre programa, defensat per unes persones a les quals fem confiança perquè el duguin a terme.

Quart: Hem d'aconseguir que arribin a l'ajuntament persones capaces de treballar en equip, perquè la tasca d'un consistori no ha de ser la tasca d'un sol home, sinó d'un equip de persones que maldin per servir la ciutat. I l'alcalde, a més de representar i personificar la ciutat i de presidir el consistori, en realitat ha de ser el coordinador d'aquest equip d'homes i dones.

No voldria acabar aquesta primera llambregada sobre el tema municipal sense remarcar, també, que els regidors que han de formar el nou consistori haurien de ser homes i dones amb idees molt clares sobre què vol dir servir la comunitat. Homes i dones honestos, pels quals el deure de servir la ciutat ha de ser superior a l'afany de lluïment personal. Persones entusiastes i capacitades per a dirigir el canvi necessari d'estructures i el desenvolupament de la ciutat.

*Antoni Calvó
(PSC-r)*

Suárez saluda 9 PAÍS

Els nostres lectors hauran vist durant els últims dies moltíssimes fotos d'Adolfo Suárez, a Begur. Però aquestes que publiquem són especials. Com una mena d'exclusiva per al nostre periòdic.

En efecte, Xavier Amir li'n va fer diverses a l'home de La Moncloa. Abans de fotografiar-lo saludant —ja embarcat—, Xavier li digué de sobte:

—Señor Suárez, es para 9 PAÍS.

I el president contestà quelcom, tot somrient i aixecant la mà, que no va entendre's. Del que no hi ha dubte és que Suárez té una simpatia extraordinària, molt perillosa, com manifestà, quan opinà sobre ell, l'honorable Tarradellas.

Petició lògica

Director general:

Emili Casademont i Comas

Ajudant de direcció:

Vicenç Burgas

Coordinació:

Jordi Vallmajó

Coordinació artística:

Narcís J. Ferrer

Redactors i col·laboradors:

Lourdes Alvarez

Maria Àngels Anglada

Joaquim Ballesteró

Martí Balló

Joan Canadell

Alexandre Deulofeu

Ferran Garrido i Pallardó

Jordi Gratacós

Antoni Godoy

Ramon Guardiola

Joan Guillaumet

Alfons Gumbau

Xavier de Lerma

Montserrat Minobis

Juli Molons

Carme Minguez

Josep Maria Ortega

Narcís Pijoán

Àngel Quintana

Jaume Quintana

Miquel Riera

Miquel Sempere

Jaume Sureda i Prat

Josep Vallès i Rovira

Montserrat Vayreda i Trullol

Gerent:

Alexandre Liaño

Secretària:

Maria Assumpció Casamitjana

Fotografia:

Turner Malé

Disseny publicitat:

Pere Prats

Departament publicitat:

Josep de la Fé

Redacció, Administració i Publicitat:

c/. Lasauca, 21 - 1er. C

Telèfon: 50 57 63

FIGUERES

Impres:

Vallesana de Publicacions, S. A.

SABADELL

Fotocomposició:

Ingro, Fotocomposició/Servicios

BARCELONA

Distribució:

Distribuidora dels Països Catalans

Edita:

EDITORIA EMPORDANESA, S. A.

FIGUERES

President:

Carles López Cusi

Dip. Legal: B-18920-1977

La petició de canvi de la inscripció que figura al monument als caiguts de Figueres, petició que fa la Comarca d'Esquerra Republicana de Catalunya, en una nota que es publica en aquestes mateixes pàgines, sembla lògica i molt oportuna.

Encara molt abans, però sobretot després de dos mesos de democràcia de dret —encara no es pot dir de fet—, s'entén que han de ser literalment esborrats dels carrers del nostre país tots aquells records partidistes de la ja llunyana, per bé que no oblidada, guerra civil.

A Figueres hi ha vàries mostres d'aquets records, però pot ser més eloqüent i àdhuc el més desapercebut sigui el monument als "caídos por Dios y por España". Es del tot clar quins foren els que caigueren defensant —en teoria— aquets ideals.

Però el nostre poble ha demostrat sobradament que també defensa els ideals dels qui moriren a l'altre costat. Per això, sembla lògic que en dit monument figuri una frase com la que proposa Esquerra Republicana.

Sembla oportú fer-se ressò de la petició d'aquest partit i sol·licitar ja del batlle de Figueres que ordeni el canvi de l'esmentada inscripció per una altra que, en efecte, recordi als morts figuerencs del dos bàndols.

Encara que trobem encertada i senzilla la frase proposada per la Comarca d'E.R.C. —Als caiguts figuerencs del 36-39. Pro memòria— no quedaria malament que fos sotmesa a la consideració de la, encara sense estrenar, Comissió de Control Municipal, que formen la majoria dels partits.

De qualsevol manera, el canvi hauria de fer-se dintre els propers dies. Tots els nostres morts mereixen el record, encara que només fos per a oblidar-nos, un cop més, d'aquella inoblidable guerra civil.

A.R.

Sumari

• Cròniques de Sant Feliu de Guíxols, Platja d'Aro y Santa Cristina d'Aro	Pág. 6
• Crònica de Roses	7
• Cròniques de La Selva de Mar y Fortià	10
• Crònica de Torroella de Montgrí y La Bisbal	11
• Bústia/9 PAÍS	14
• Aquests artistes, per Narcís Pijoan	23
• L'homenot i l'homenet (4), per Josep Maria Balcells	24

9 PAÍS no se responsabiliza de las opiniones vertidas en los trabajos que se publican con firma.

Sant Feliu de Guíxols

Ciertos expedientes que afectan a poblaciones de la costa, se someten a información pública en Barcelona CDC solicita al gobernador que los mismos puedan ser examinados en los ayuntamientos correspondientes

El comité ejecutivo de Convergència Democràtica de Catalunya en el Baix Empordà ha dirigido un escrito al gobernador civil de Girona, mostrándole su preocupación por el hecho de que ciertos expedientes en trámite de información pública no puedan ser examinados en las oficinas del Ayuntamiento del municipio afectado.

Concretamente se le habla del expediente de obras de centrales de bombeo, impulsiones, emisarios y estación depuradora de aguas residuales de Palamós, Palafrugell y Calonge; el de subasta de obras de la estación depuradora de Sant Feliu de Guíxols, Castell-Platja d'Aro y Santa Cristina d'Aro; y el plan de ordenación de la playa de Pals, los cuales, para examinarlos, los vecinos debían desplazarse a Barcelona.

Para C.D.C.-Baix Empordà, "tales hechos no favorecen, sino al contrario, el correcto proceso administrativo ni el derecho, protegido por la Ley, que todo ciudadano tiene a dar su opinión en todo aquello que de alguna manera puede afectarle".

CAUCE DE PARTICIPACION POPULAR

Por otra parte, Convergència Democràtica de Catalunya afirma que "no es eficaz el actual y preceptivo sistema de publicar un anuncio en el B.O.P. para dar a conocer a los ciudadanos el derecho de comparecer en el trámite de información pública", por lo que solicita del gobernador civil "realice las gestiones pertinentes acerca de los organismos competentes con el fin de que todos los expedientes sometidos a información pública puedan ser examinados en las dependencias del Ayuntamiento del

municipio afectado" y "que por los Ayuntamientos de las comarcas gerundenses se tomen las medidas más favorecedoras para convertir el período de información pública en medio de participación popular, y no en un mero trámite administrativo, habilitando para ello los medios que se crean más efectivos para hacer llegar a la población el contenido y alcance de dichos proyectos".

J.F.

Santa Cristina d'Aro

El poble, pel canvi de política municipal

Signat pels representants locals de Convergència Democràtica de Catalunya, Partit Socialista de Catalunya-Congrés i Partit Socialista Unificat de Catalunya ha estat registrat a l'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro un escrit adreçat al seu batlle.

En aquest escrit, els partits "respectuosament volem recordar al senyor alcalde-president que en les eleccions celebrades el passat dia 15 de juny, la població de Santa Cristina d'Aro va manifestar, amb el seu vot, una voluntat inequívoca de canvi".

Els signants consideren "que en les actuals circumstàncies... tenen l'obligació d'exigir que no es faci res que pugui comprometre el futur del nostre municipi, sense abans tenir present l'opinió de la majoria democràtica sortida de les urnes."

Platja d'Aro

Solicitan del Ayuntamiento que los representantes de los partidos tengan voz en los plenos

Platja d'Aro.- Firmado por los representantes en Castell-Platja d'Aro de los partidos políticos C. D. C., P. S. C.-c, P. S. U. C., E. D. y P. S. C.-r, ha tenido entrada en las dependencias del ayuntamiento un escrito, dirigido al alcalde y a los concejales, en el que se lee:

"Debido a las nuevas circunstancias en que se encuentra este municipio después de las elecciones del día 15 de julio pasado, ya que los ediles que lo forman creemos no reúnen los requisitos formales de representación popular para llevar un buen gobierno del mismo..., los representantes de los partidos mayoritarios en las elecciones

antes dichas y que firman este documento... solicitamos que una representación de las mismas puedan asistir a los plenos municipales con derecho a voz, previa su notificación por escrito de los asuntos a tratar, con toda la información posible de los proyectos municipales, con el objeto de estudiarlos detenidamente antes de tomar una actitud pública".

Como se recordará, tras las elecciones se solicitó la dimisión del alcalde y de los concejales, la cual cosa no se ha producido hasta la fecha ni creemos se produzca.

J. F.

X. de L.

Roses

Entrega de un documento al alcalde accidental, que contiene los acuerdos de la "Taula Democràtica"

Por enfermedad del secretario del Ayuntamiento, no se ha convocado ningún pleno municipal desde mayo

Ha sido presentado un documento al Ayuntamiento de Roses, en el que figuran los acuerdos básicos adoptados días atrás en una asamblea general, propuestos por la "Taula Democràtica" a mediados del pasado mes de julio.

La finalidad de dichos acuerdos, tal como informamos con detalle en el número 12 de 9 PAÍS, es ejercer un control de la gestión municipal, mientras no se celebren las previstas elecciones, control que en ningún momento pretende paralizar u obstruir la labor de nuestros ediles y sí, por el contrario, colaborar en lo posible en que gestiones sean efectuadas con el máximo de eficacia.

Por otra parte, hay que señalar que en aquella asamblea general se decidió dar por terminada la denominación de "Taula" a la reciente coalición de partidos políticos de la villa y de independientes, para pasar a llamarse en lo sucesivo Asociación de Vecinos, que cuenta, naturalmente, con el apoyo de dichos partidos.

Según comunicó un portavoz de la comisión, el documento le fue entregado en propia mano al señor Donat, alcalde accidental, quien manifestó verbalmente su apoyo, aunque si bien será después de reunirse en sesión cuando se podrá dar una respuesta concreta. Pero una larga e inoportuna enfermedad de la que aún se halla convaleciente el secretario del Consistorio, parece ser la causa por la que no se convoca ningún pleno municipal. Concretamente, desde el pasado mes de mayo, si la memoria no nos es infiel.

Ahora, el Ayuntamiento tiene la palabra. Y su contestación no puede tardar demasiado, porque ya no se puede ser sordo a estas alturas, cuando se están pidiendo claridades y puertas abiertas cuanto antes mejor, con o sin el señor secretario, al que deseamos un pronto restablecimiento.

ACTUARON "LES PETITS CHANTEURS DU MONT-ANIS"

Este joven conjunto coral francés de Le Puy-en-Velay, localidad de 35 mil habitantes, situado a un centenar

de kilómetros de Lyon, goza de merecida fama en el vecino país y lo demostró recientemente en una "tour-née" realizada por la comarca del Empordà.

Aquí, en Roses, hizo una notable exhibición de sus excelentes posibilidades, que sólo alcanzan muy pocos grupos, realizando un alarde de buena técnica que le permite enfrentarse a toda clase de variaciones del pentagrama en su más difícil ejecución, gracias a la experta dirección del padre Coutourier.

Un disco titulado "Dieux Anne de Chansons", recoge una selección de sus mejores interpretaciones que las

tenso programa. Este se inició con una misa celebrada a las siete de la tarde en el templo parroquial con un lleno a rebosar, para continuar por la noche con un gran concierto que, en su primera parte, estuvo dedicado a temas populares galos y a canciones de corte más actual. Tras un breve descanso, fue reanudado para ofrecer un amplio mosaico de canciones sacras y motetes de la Edad Media, siendo despedido el grupo, al final de su actuación, con un largo y sostenido aplauso hasta que desapareció el último de los cantores del escenario.

El padre Coutourier, con quien pudimos hablar unos minutos, agradeció vivamente las atenciones para sus muchachos, y dijo que se llevaban un agradable recuerdo de esta gira. Cuando le preguntamos si había posi-

pudimos escuchar "in vivo", como "Ma terre", "Mignone Allons-Voir Si La Rose", "Le chant des Saisons", etc. En cuanto a música religiosa, los componentes de "Les Petits Chanteurs du Mont-Anis" estuvieron formidables en "Salve Regina", "Cristus Factus Est", "O Jesus Criste", por citar sólo unas cuantas obras de su ex-

bilidad de volver, manifestó que, a pesar de desearlo, lo veía difícil de momento, puesto que el próximo verano "Les Petits Chanteurs du Mont-Anis" han de intervenir en un concurso internacional que tendrá lugar en una ciudad austriaca y ello les exigirá total dedicación.

Martí Balló

Anuncios oficiales

ALCALDIA DE FIGUERAS

EDICTO

Se hallan al cobro en la Banca March, sita Plaza Calvo Sotelo, n.º 4 de esta ciudad, los recibos de agua-basuras correspondientes a los bimestres Enero-Febrero y Marzo-Abril de este año, en donde podrán hacerse efectivos. Se recomienda, a aquellos usuarios que no lo tengan hecho, domicilien el pago a través de cuenta corriente bancaria, a fin de agilizar el cobro.

Al propio tiempo se recuerda a cuantos tengan algún recibo pendiente de pago del pasado año, pasen por dicha Sucursal bancaria, en el plazo de ocho días, para hacerlo efectivo. Transcurrido dicho plazo se pasará el cobro a la vía ejecutiva de apremio con los recargos correspondientes y de conformidad con los preceptos contenidos en la Ordenanza fiscal n.º 1, reguladora del servicio, se procederá a adoptar las medidas oportunas previstas en la ley.

Lo que se hace público para general conocimiento.

Figueras, 12 de agosto de 1977
El Alcalde

ALCALDIA DE FIGUERAS

EDICTO

Finalizado el plazo para el pago en período voluntario del Impuesto municipal sobre circulación de vehículos del presente año, los recibos pendientes de pago se hallarán en la Oficina de Rentas y Exacciones de este Ayuntamiento, planta baja de la Casa Consistorial, por espacio de quince días hábiles, durante los cuales podrían hacerse efectivos con el recargo del 5 por 100 de prórroga, transcurridos los cuales pasarán a la vía ejecutiva de apremio, con el recargo del 20 por 100, todo ello de conformidad con los preceptos contenidos en el Reglamento General de Recaudación.

Lo que se hace público para general conocimiento.

Figueras, 8 de agosto de 1977
El Alcalde

La problemàtica del carrer

Encara em puc considerar un supervivent d'un temps força enrera. Per moltes raons i diferents aspectes, a més dels anys que un porta al damunt. No cal fer parada, per curta que sigui, en cap de les estacions que, al ràpid pas del temps, anem trobant pel camí.

És talment una cursa esperitada que, fins arribar al terme, no pot oblidar el cronòmetre. Al cap i a la fi, per què?

Ara bé, això de les curses mereix que se li doni una classificació. Faig esment solament d'allò que, dia darre-ra un altre, estic fent damunt el cavall de Sant Ferran, dreta, esquerra, de front i algunes vegades al galop. Sóc un dels moltíssims que la practico sempre, a despit de l'extraordinari nombre de diaris parroquians de gasolineres y estacions de servei a nivell dels temps actuals i dels problemes esdevinguts amb la puja del dítxos petroli.

Confesso la meva ignorància en saber qui fou l'inventor de les voravies. En canvi, no dubto de l'antiguitat de llur existència ni del servei que fan als vianants. Potser pel fet de tenir el temps que tenen, són molt poc respectades per molta gent. Una vegada més, es torna a ensopegar en el tòpic que suposa tot el que caduqueja: persones, coses, els mateixos animals; i això, per dissort, pot observar-se per tot arreu.

El fet és que les voravies s'obliden, s'embruten, són plenes d'esquerdes, es converteixen en molts llocs en trosos de pedra enrunada, i entre una i altra cosa, el que amb lògica tindria d'ésser destinat com a pas i refugi dels no-motoritzats, en certs indrets i ocasions les voravies canvien llur fessomia sorgint llavors un evident perill per a la integritat física dels qui hi tra-sitem.

Què s'ha fet per a arribar a tot això? Consentir-hi aparcament indegut de tota mena de vehicles, ja molt abans de la disposició del nostre Ajuntament davant la riuada turística de mig juliol ençà, donant llum verd per a aparcar on es pugui, mesura que en principi la veig encertada, te-

nint en compte la magnitud del problema.

Cal esmentar la quantitat de carrers trasbalsats per la construcció de moltes obres —algunes en allargat descans—, tenint llurs voravies en complet estat anàrquic.

Després àdhuc també dins dels carrers la grossa quantitat de porqueria escampada, diguem-ne residus d'escombraries —que no tot acaba amb el treball nocturn d'uns homes i un camió.

Tots els carrers mereixen igual respecte però és sensible que els components del centre comercial de la ciutat, malgrat la preocupació ciutadana de tenir-los sempre nets, a certes hores del dia ofereixen deplorable aspecte, degut als obsequis —natural les seves necessitats— hi deixen els gossos que, especialment a l'estiu, tenim ocasió de contemplar-los sols o acompanyats.

Caldria que els seus propietaris tinguessin en compte les obligacions que suposen tenir aquestes bestietes —que ni rebutjo ni els tinc cap mena d'odi—, incòmodes tal vegada en algun aspecte, però del moment que es tenen els cau l'obligació de cuidar-los tal com està manat. Un gos no és una joguina que es pugui deixar en un racó qual-sevol. I que se n'ha fet dels anomenats "passos cebra"? Gairabé ignorats, esborrats en la seva majoria, no han merescut l'atenció d'una repintada abans l'estiu (!) fes acte de presència. Es pot creure que tot això pogués ésser oblidat?

Sempre he desitjat el millor per a la nostra ciutat i els que hi som dins, i vull donar ja fi als meus aspres comentaris, demanant quan arribarà aquell moment que l'autoritat competent faci respectar a les nits el silenci i el repòs que tots hi tenim perfectíssim dret.

Tot això són problemes, que avui es produeixen gairabé a tot arreu, però una vegada més cal recordar que tots sentim els nostres. No obstant, és precis posar-hi remei.

Brevísimo

HASTA EL FINAL

Hace pocos días, los asistentes a una sesión cinematográfica en el cine Jardín, nos vimos desagradablemente sorprendidos por el rápido final de la película. Creo que precisamente en ese final entraba una de las mejores partes del filme, con toda una serie de dedicatorias para los españolitos que estrenábamos la democracia. Señor maquinista: hay veces que los finales valen la pena. No nos los corte, aunque la prisa y el sueño le venganzan.

Xino Xano Express

La lechuga

Hace unas semanas mi mujer, al servir la ensalada, me dijo: "No dejes ni una hoja de lechuga porque me ha costado cincuenta y tres duros". Ante mi sorpresa, justificó el precio: Tres duros por la hortaliza y cincuenta duros por la multa de estacionamiento prohibido.

Ahora, y mientras dura la temporada turística podemos aparcar en Figueres en todas partes —sin taponar las vías de circulación, naturalmente—. Es como un obsequio del Ayuntamiento en su despedida. Claro que a lo peor cuando nos quedamos solos y vuelven las multas, las lechugas ya valdrán sesenta duros —al paso que vamos—, sin la ayuda de la papeleta de denuncia municipal.

J.

Filatélicos: a esperar

Nos comunica la Sección Filatélica de la Sociedad Coral Erato, que la emisión de sellos "Centenarios 77" dedicada este año a los pintores Juni, Rubens y Tiziano, no se emitirá hasta el próximo mes de diciembre. En un principio se había anunciado su aparición para el 15 del pasado mes de junio. Luego fue pospuesta hasta el día 27 de julio. Ahora, si todo va bien, la tendremos con los "torrons".

B.

UN GRAN HOMENAJE

El pasado sábado, en los salones del Hotel Travé, tuvo lugar una cena homenaje a don Mario Gelart Margall, decano de los empresarios taurinos del mundo. Una amplia representación del todo Figueres y gran cantidad de amigos del homenajeado se sumaron al acto, que resultó, con toda justicia, de una brillantez extraordinaria. Hubo momentos que la emoción subió enteros y hasta alguna lágrima hizo acto de presencia en más de una cara. Creo que el ilustre empresario no olvidará con facilidad este homenaje, popular, que le tributaron la Peña Figueres, las peñas regionales, la ciudad de Figueres y todos aquellos, sus amigos, que hicieron acto de presencia. No faltaron los parlamentos más o menos brillantes de representantes de entidades y autoridades, aunque la última palabra la tuvo don Mario y, señores, fue breve, pero emotiva. De una sola pieza, como la mejor orfebrería.

SIN ESCUELA DE BELLAS ARTES

Es una lástima que nuestra ciudad no disponga de una escuela de Bellas Artes. Resulta que tenemos varios genios del pincel sueltos por las noches y los pobres no disponen de otros muros para sus obras que las paredes y aceras de nuestras calles. Posible-

mente a estos artistas, tan espontáneos, les podamos llamar incomprensidos, porque no ha habido ninguna satisfacción ciudadana y la crítica los ha dejado por los suelos. Si queremos defender la Naturaleza, creo que debemos empezar por respetar la que tenemos más cerca y ésta, amigos, no es otra que nuestras calles y plazas. Por favor.

Alex

“Caídos por Dios y por España”, una inscripció que cal canviar

Ho demana la Comarcal d'ERC de l'Alt Empordà

Hem rebut un comunicat de la Comarcal d'ERC de l'Alt Empordà, que textualment diu així:

“La Comarcal d'Esquerra Republicana de Catalunya de l'Alt Empordà expressa la més enèrgica protesta per la discriminació que representa el Monument de Figueres dedicat als “Caídos por Dios y por España”. Fundem la nostra raó en el fet que caiguts per la Pàtria n'hi ha hagut molts més dels inscrits en el dit Mo-

nument. Llur sacrifici, dels uns i dels altres, que nosaltres lamentem per tots els conceptes, sobretot pel de no haver-lo provocat, és digne de respecte i mereixedor de recordança, però no ha d'ésser solament dedicat a uns”.

“Per tant, demanem que la inscripció “Caídos por Dios y por España” sigui reemplaçada, després d'afegir-hi els qui hi manquen, per una altra que digui: “Als caiguts figuerencs del 36-39. Pro memòria”.

La Selva de Mar Una Festa Major renovada i molt catalana

Destacada actuació d'“Els Pescadors de L'Escala”

La Selva de Mar ha celebrat la seva Festa Major. Generalment, cada any un cop acabada diem: una de més, com les altres. Enguany, però, tenim el plaer de poder dir que la nostra Festa Major ha estat excepcional (i no treiem mèrit a les passades).

Actes religiosos en honor del Patró de la Parròquia, celebrats amb fe pels nombrosos creients; ballades de sardanes a la gran plaça “El camp de l'obra” esdevinguda petita per a contenir les nombroses rotllanes; lluits i animats balls de nit per a la joia de joves i grans, etc.

EXTRAORDINÀRIA ACTUACIÓ D'“ELS PESCADORS DE L'ESCALA”

La vetllada més marcada, però, i que la Comissió ha pogut oferir-nos amb més encert, ha estat l'actuació

del famós conjunt de cantants “Els Pescadors de L'Escala”.

La plaça, plena de gom a gom, en una nit calma i serena sota d'un cel estrellat, ens ha servit de marc per tal de fruit les delícies de les cançons de la terra que, sorgides de les gorges d'uns homes de bona veu i gran cor, han harmonitzat amb el desvetllament patriòtic que, en aquests moments, viu el nostre poble. No s'escatimaren els aplaudiments al final de cada cançó, i com a cloenda de la cantada, el públic, dempeus, emocionat i enfervorit, corejava “Els Segadors”...

Fet important a subratllar: una

bandera catalana llarga de dotze metres, i que des de molt temps no havíem vist a Selva de Mar, engalanava l'entaulat, fet a propòsit per a actuar els músics i cantants.

“FESTA-PERLA DE LES FESTES MAJORS”

Felicitarions a la Comissió que ha sabut organitzar amb encert i esperit de renovació fins ara mai no igualat, aquesta festa que creiem que no seria exagerat donar-li el títol de “Festa-Perla de les Festes Majors”

Confio no equivocar-me, en fer-me portaveu d'un poble que fa vots perquè poguem amb pau, concòrdia i alegria celebrar bones Festes com la passada per molts anys.

Jaume Quintana

Fortià

El poble recupera un local d'esbarjo

L'“Hermandad de Labradores y ganaderos” l'havia deixat convertit quasi en un munt de ruïnes

Fortià és un poble petit —unes 115 famílies—, situat prop de Vila-sacra. Fortià és notícia, perquè amb l'esforç dels seus habitants s'ha recuperat un local per a la seva diversió i el seu agermanament.

UN XIC D'HISTÒRIA

La història ve de lluny. Pels voltants de l'any 1932, un grup de fortianencs podríem dir que va forçar la resta a crear un centre social-agrícola. Amb les seves pròpies mans i a hores lliures, van contruir un teatre amb una cabuda per unas 700 persones, un cafè i d'altres dependències. Es van constituir en societat, amb uns estatuts, societat que també esdevingué cooperativa agrícola.

En produir-se l'“Alzamiento Nacional”, el local va anar a parar a l'“Hermandad de Labradores y Ganaderos”. El “Servicio Nacional del Trigo” el feia servir de graner i només s'ocupava, si era buit, per les festes majors. L'“Hermandad” va deixar-lo

perdre fins al punt que amenaçava ruïna. L'any passat, després de quatre o cinc anys d'estar tancat, fou cedit al poble. Els fortianencs, aleshores, decidiren de reconstruir el teatre, el cafè, etc.; és a dir, totes les dependències del local. I, per això, s'establiren unes quotes.

ALTRA VOLTA, LA SOCIETAT

La majoria dels habitants de Fortià hi estan d'acord, però alguns creuen que hi ha d'altres coses més urgents (asfaltar carrers, construir clavagueres, etc.) De mica en mica, tots, però, hi van col·laborant. L'Ajuntament no pot ajudar-los econòmicament, ja que

el local no pertany al poble, sino que és cedit per l'“Hermandad”. En general, les relacions amb el Consistori són bones y n'és una prova el fet que aquest sol·licità el local per a utilitzar-lo durant la passada campanya electoral.

Ara, hi ha el projecte de fer ressuscitar l'antiga societat. I, per això, hom ha presentat els vells estatuts, amb les naturals modificacions, al Govern Civil. Quan els fortianencs rebin resposta (hi són des de l'octubre), s'elegirà president i junta i plegarà d'actuar la Comissió de Festes, que és el nom legal que utilitzen les nou persones que ara regenten i organitzen els actes: Carnaval, teatre i, especialment, el recital de Lluís Llach.

Darrerament, Fortià celebrà la Festa d'Estiu. Una festa molt diferent de les dels últims anys.

A. G.

Torroella de Montgrí

Unió de Pagesos deixa per a la Generalitat l'organització del camp català

Per altra banda, rebutja l'intent de crear unes cambres agràries antidemocràtiques

S'ha celebrat una assemblea de militants d'Unió de Pagesos de l'Alt i del Baix Empordà. El motiu principal fou la imperiosa necessitat que hi ha de solucionar uns problemes que havien quedat pendents, per raó de la feina estival.

L'assemblea es va centrar en dos temes principals: la creació de les noves cambres agràries, cambres que substituirien les antigues COSA (cambres oficials sindicals agràries), i el problema ocasionat per les irregularitats amb la venda dels tractors.

Sobre aquesta assemblea, la Unió ha facilitat un comunicat als mitjans d'informació, on s'especifiquen els principals acords presos. Són aquets:

1) La Unió de Pagesos manifesta la seva total disconformitat amb el projecte de les "noves cambres agrà-

ries", creades en substitució de la COSA, per considerar-les antidemocràtiques i per no veure clar la seva postura davant la pagesia.

2) Es va acordar engrandir la comissió de pagesos que, juntament amb els tècnics, estan treballant sobre una pressumpta estafa observada en la venda de maquinària agrícola, per tal d'accelerar els tràmits i aclarir l'assumpte per a tothom.

3) Es va crear, per altra part, una comissió, la qual donarà informació a tots els pagesos productors de poma en aquesta campanya. S'informarà sobre els preus i moviments de mercat, a la vegada que s'oferirà impresos de contractes per a la venda.

4) Finalment, es va constituir una altra comissió formada pels productors de porc i de llet.

Amb la celebració d'aquesta assemblea, la Unió de Pagesos s'afegeix a les manifestacions fetes públiques per la major part de les seccions de la Unió, a fi de rebutjar totalment el projecte de les cambres agràries, tot deixant per a la futura Generalitat l'organització del camp català.

*Miquel Riera i
Angel Quintana*

Agullana

Agullana nos ha sorprendido con la edición de un buen programa de su Festa Major, que acaba de celebrar como tantas otras localidades empordanesas. El hecho se debe a la editorial "Obrador de quaderns", creada en Agullana, y que decididamente quiere contribuir a la renovación del pueblo. Es un medio excelente para el fin propuesto. El programa, salpicado de grabados antiguos distribuidos con gracia, así como de varias fotografías en las que sólo nos falta el perfil humano —con una inicial, amplísima, de su panorámica— contiene interesantes datos históricos.

Lo actual está representado por el tema de las Colònies d'Estiu y por una encuesta realizada por Joan Reynal a los representantes de las diferentes entidades porque de esto se trata, de renovar, de estudiar la Festa Major y de lograr nuevas ideas para ella. Con "Records d'Agullana" colabora también Josep Mª Poblet, el cual ha empezado a escribir un libro, "Els darrers dies de la República i la Generalitat a la ratlla de França" cuya acción se desarrolla entre Agullana, la Vajol y Dernius.

Saludamos con afecto a este "Obrador de quaderns" que ha surgido para dar ya una buena muestra de lo que puede hacer en nuestro ámbito cultural.

La Bisbal

Una interessant barrija-barreja de fotos particulars, reunides en una exposició

Organitzat per l'Associació de Veïns de La Bisbal, i dintre els actes de la Festa Major d'enguany, s'està celebrant, a la capital del Baix Empordà, la primera exposició "La fotografia a La Bisbal".

Aquesta exposició és feta a base de col·leccions particulars. Els participants, gent de La Bisbal o de la seva comarca, hi han enviat les fotos que els ha semblat. N'hi ha de tota mena: de comunions, del servei militar, de viatges, de la Festa Major, etc.

La finalitat de l'exposició s'explica en el programa: "La fotografia, d'ençà de la seva popularització, ha anat prenent cada vegada més importància en les nostres vides, fins arribar a ser un element imprescindible en els esdeveniments que considerem importants. Perquè la fotografia entre nosaltres ha assolit el caràcter de docu-

ment personalíssim, de segona memòria, que ens ajuda, quan la veiem, a recordar i viure els moments en què fou feta. Nosaltres pensem que és suficientment important que tots coneguem aquestes fotografies, car no només formen part de l'estricta record personal de cadascú, sinó també de la memòria i de la vida col·lectiva de tots. Perquè, no és a partir de cadascun de nosaltres, de tots nosaltres, que s'ha anat fent, que hem anat fent la història comuna de la nostra ciutat?"

Creiem, doncs, que és necessari donar suport a aquesta iniciativa de l'Associació de Veïns de La Bisbal. Finalment, direm que l'exposició restarà oberta fins al proper dia 21 d'aquest mes, a la sala del Castell.

M.R i A.Q.

B.G.

La carretera de acceso es una dura prueba para los automovilistas

En lo que nadie se ha puesto de acuerdo es en decir si en el Cap de Falcó, brazo de levant de Portbou, comienza o acaba la Costa Brava. Lo que sí es cierto es que Portbou constituye un hito en el litoral gerundense.

UNA "CENICIENTA" QUE TAMBIÉN TIENE SU ENCANTO...

Les prometíamos el otro día que hablaríamos sobre el especial enclave en que se encuentra Portbou, población que ha merecido con toda razón el calificativo de "cenicienta" de la Costa Brava, por cuanto de todos los pueblos que integran nuestro singular litoral es Portbou la que, para bien o para mal, que eso vayan ustedes a saberlo, menos ha progresado y menos se ha transformado.

Cuando por ahí se escribe sobre nuestra costa, generalmente a cargo de colegas barceloneses que sólo se asoman a la misma fugazmente en verano, en el sentido de que son Tos-

sa y Cadaqués las únicas poblaciones que guardan, en cierta manera, su primitivo tipismo, nosotros les oponemos la realidad de Portbou, villa que sin el tipismo secular de los años, pues se trata de una población relativamente joven, en cambio supera a aquéllas dos en algo que se busca con ahínco y no se encuentra fácilmente: aislamiento, hasta el extremo de que si alguien me pidiera opinión para un verano tranquilo no vacilaría en recomendarle Portbou.

PUEBLO APRISIONADO...

Pero no es de las bellezas ni de las ventajas de esta población de lo que queremos hablarles hoy, sino de esa anómala y ancestral situación en que

se halla, aprisionada entre el mar y la montaña, sin prácticamente espacio donde expansionarse y con una carretera de la que los automovilistas prudentes huyen como alma que lleva el diablo.

Cuando uno se asoma a lo alto de la diminuta collada del Frare (200 metros) y ve a sus pies las sinuosidades por ambos lados de la carretera y se acerca a Portbou, no puede menos que hacerse a la idea de que se aproxima a una ciudad sitiada, no a la antigua usanza de las pétreas murallas, sino por los obstáculos naturales del monte y del agua.

Desde arriba se contempla un palmo de llanura y se ve cómo inmediatamente fue copado por la estación y sus tinglados de carga y descarga. Después, alejándose cada vez más de la red ferroviaria, vense las casas que arrancan de la iglesia para descender,

(pasa a la pág. siguiente)

**PAPELES
PINTADOS**

PINTURAS

ANEXOS - PINTURA

MOQUETAS (suelos y paredes)

PAVIMENTOS SUELOS

**Distribuidor oficial de
SHARK - COLOWALL - GOYA - REGIS
BANAKA - VENILIA - NOVUM - etc .**

**PROCOLOR - BRUGUER - HEMPEL'S - XILADDECOR - FAGESCO
TARRACOL - etc.**

**PINCELES - BROCHAS - RODILLOS - DISOLVENTES - COLAS
AGUARRAS - MASILLAS - LIJAS - APAREJOS - etc.**

SHARK - EMFLON - SOMMER - SOLNY - etc.

SHARK - SOMMER - SINTASOL - PLASTINO - etc.

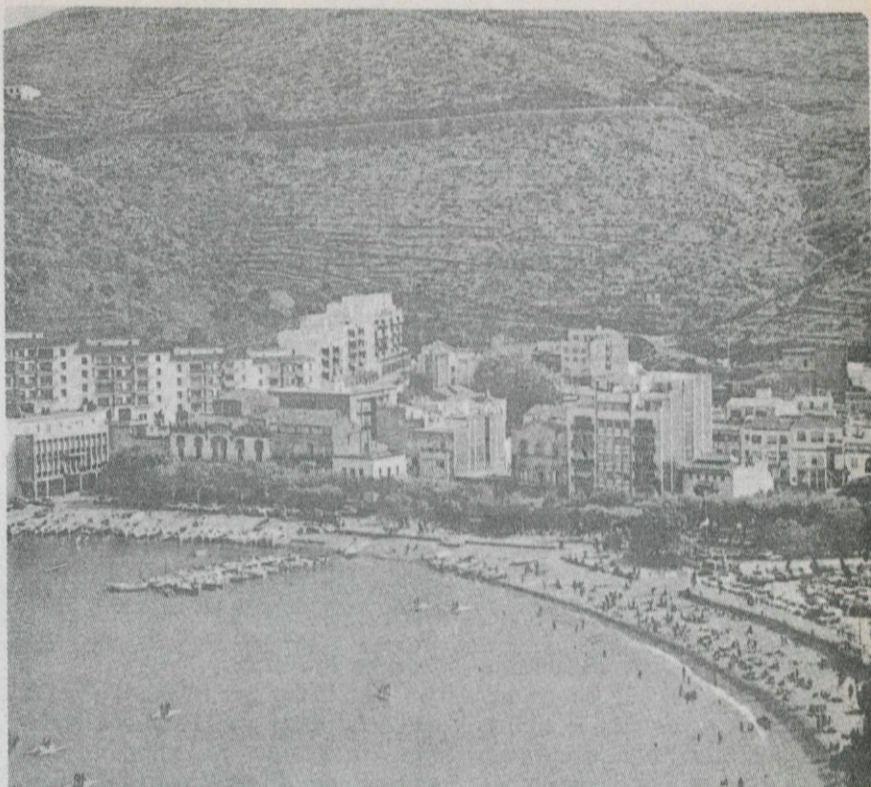
San Lázaro, 55 - 18 de Julio, 12 Tel. 50 15 29 FIGUERAS

en raída pendiente, hacia la playa. Hogaño algunos avispados constructores han arrancado espacio al pelado monte, pero es poco lo conseguido y prontamente las dificultades han vencido a los más especulativos propósitos.

Portbou es para muchos una ciudad de leyenda. Yo recuerdo cuando, allá en los años cuarenta, íbamos a ella a comprar un mechero de contrabando. Hoy en día, son los franceses los que acuden a sus bien repletas tiendas, en busca de algo más sustancial que un mechero.

¿EN QUÉ HA QUEDADO EL ANTIGUO PROYECTO DE LA CARRETERA FIGUERES-PORTBOU?

Portbou, pese a su aparente placidez, vive en constante sobresalto. Nosotros conocemos de sus temores, cuando, hace ya años, se comenzó a hablar de trasladar la aduana más hacia el interior, concretamente hacia Figueres. En aquel entonces, hablamos con los hombres de Portbou y mostraban su preocupación, ya que saben que dependen grandemente de este tráfico ferroviario. Yo diría que Portbou tiene su medio de vida principal entre las traviesas del tren.

Entre el mar y el monte, emerge el moderno caserío de la población.

vas, pero ello no ha quitado riesgo ni vértigo a sus curvas y a sus pendientes. Y de tales dificultades se resienten enormemente Colera y Portbou, especialmente esta segunda, que de estar

cabe la menor duda que se abrirían nuevos horizontes para la población y la influencia se haría sentir a lo largo de todo el sector norteño costabravense, que vería aumentar el tránsito turístico. Y entonces los amigos de Portbou ya no vivirían en pleno sobresalto, pensando que a lo mejor mañana les quitan la aduana del tren y se quedan un poquitín más aislados que antes. Eso sí, con su mar y sus singulares montes.

La ruta de Figueres a Llançà debe continuarse hasta la frontera

Cuando se puso sobre el tapete —¿cuántos años hace de ello?— la conveniencia de modernizar la carretera de Figueres a Portbou, el corazón de los portbouenses latió más fuerte, pues creyeron que iba a llegarles la liberación; pero su gozo se quedó en nada, cuando se dijo que por razones técnicas, que no son otras que crematísticas, la carretera se quedaría “momentáneamente” en Llançà. Y así vemos que mientras uno puede alcanzar esta playa con una facilidad y comodidad pasmosa, en cuanto deja atrás el cruce y la gasolinera se enfrenta con la realidad de una ruta de montaña de las más peligrosas que hay en la geografía española. Verdad que se hizo algo, se alisó el piso y se ensancharon algunas cur-

bien enlazada con la red principal de la Costa Brava sería uno de los puntos favoritos de penetración a nuestra provincia.

Se nos argüirá que, por parte francesa, tampoco la carretera es ninguna autopista; verdad, mas ya nos gustaría que la ruta española se asemejara a la gala, la cual ofrece como principal ventaja ser mucho más ancha, lo que equivale a darle una mayor seguridad al permitir el holgado cruce de dos vehículos, cosa que en el sector español en según qué trechos representa un problema.

Ignoramos si el primitivo proyecto de la carretera Figueres-Portbou, que se quedó en Llançà, ha sido definitivamente archivado o bien tiene posibilidades de realizarse. Si así fuera no

PORTBOU NO PUEDE SEGUIR VEGETANDO

Portbou, el brazo más septentrional de la Costa Brava, el último reducto ampurdanés, el lugar que sabe de leyendas fronterizas y a donde llegan más fáciles los aires forasteros que los de su región, no puede seguir vegetando, con el riesgo de quedarse estancada, mientras otras poblaciones prosperan y crecen. Portbou necesita de un enlace racional con la provincia. La buena ruta que muere en Llançà debe prolongarse hasta la frontera. Portbou no debe sufrir este asedio que la asfixia y la aparte de nosotros.

PROTESTA PER LES PINTADES

La nit de divendres, dia 12, una paret de la Societat Coral Erato va ésser víctima de la llibertat que configura la democràcia mal entesa, o "gamberrocràcia" ben entesa. Es tracta d'una pintada "digna" d'ésser vista per les grans dimensions que té. Aquesta és la segona vegada que les parets de l'Erato serveixen perquè els "gamberros" xalin.

Qui són els cervells que dirigeixen aquest lamentable i indigne procedir, totalment intolerable, no ho sabrem mai. Hom diria que una mena de màfia antidemocràtica empeny aquest moviment d'embrutar les ciutats. Però, per què? Es evident que hi ha uns promotors, uns caps que no donen la cara i fan actuar uns, diguem-ne, experts en pintades de nit. Si troben normal empastifar les cases dels altres, per què no ho fan de dia? I per què no embruten la seva?

Si no és possible trobar remei a aquest incívics i denigrants fets, totalment delictius, estem ben frescos. Ara és en nom dels aiguamolls, i possiblement qualsevol dia serà pels "aiguaiuxuts". I aleshores els "gamberros" antidemòcrates, impunement, emparats per la foscor de la nit, duran a terme la fastigosa pintada encara que sigui en nom "del que els passi per la barretina". Es molt probable, i gairebé segur, que els pintaires cobren. Però, de qui? Ja és hora que s'acabin aquestes "democratades", ja que aquest procedir no té res a veure amb la democràcia del respecte mutu, l'autèntica democràcia. Estem a favor del aiguamolls, però totalment en contra de la incivilització. No deu ser que aquí ballen uns interessos creats i els interessats i caps dirigents fan sortir quatre incontrolats, per no dir una altra cosa, a "gamberrejar" empastifant parets? ¿Quan la democràcia catalana es traurà del damunt aquesta rêmora de bruts i mals ciutadans? Millor dir, de mals catalans. No es veuen capaçs de resoldre els problemes per mitjà del diàleg? Són molt curts de gambals i molt llargs d'inde-sitjables.

Un ciutadà que respecta els altres
(Figueres)

DOS ANTICS I BELLS PALAUS TANCATS I DESAPROFITATS

A Torroella de Montgrí, hi ha dos antics i valuosos palaus. Al carrer de l'Església, el del Marquès de Robert. Aquest palau data dels segles XVII i XVIII. S'hi combina l'art gòtic i el renaixentista, tant a la façana com a l'interior. El pati és renaixentista i els finestrals són gòtics.

El palau era en un altre temps l'antiga residència del comte de Soldetera, i més tard el va adquirir el Marquès de Robert i Boris, al qual, aleshores, li fou atorgat el títol de comte de Torroella de Montgrí, pel rei Alfons XIII. Aquest home restaurà el palau i va viure-hi un temps. Actualment, el propietari és el nét del Marquès de Robert.

L'altre palau que hi ha a Torroella és l'antic Palau dels Reis de Catalunya, conegut des de temps històrics amb el nom d'"El Mirador". Aquest es troba situat al final del Passeig de l'Església. Pertany a l'Edat Mitjana, durant l'època feudal. En aquest palau, hi residiren Jaume I, és a dir, el més gran dels reis catalans, Jaume II, Joan I i d'altres.

Fa uns dies que han vingut a Torroella alguns artistes de cinema i televisió, per tal de filmar una pel·lícula, en els llocs més antics de la vila. I és per aquest motiu que es troben ambdós palaus oberts i que aquell qui vol visitar-los ha de mirar si pot entrar-hi, tot aprofitant aquesta circumstància.

Nosaltres, els torroellencs, voldríem que aquestes dues valuoses obres d'art de la nostra vila esdevinguessin ben aviat dos palaus dignes de l'admiració de tothom. Que tothom pogués contemplar aquestes bel·leses. Unes bel·leses que gairebé ningú no ha pogut veure mai.

Estesia F.
(Torroella de Montgrí)

REPLICA A UN ARTICULO SOBRE XIRINACS

Dado que 9 PAÍS se autoproclama independiente, algo que como todos

sabemos no pasa de ser demagogia o, en el mejor de los casos, pura ilusión, quisiera a mi vez, como lector, hacerle algunas preguntas a J., firmante de un artículo sobre Xirinacs en el número 15, a la par que trataré de contestar a las que J. hacía en dicho artículo.

Si Xirinacs cuenta o no con el apoyo popular, remitámonos a computar los votos que obtuvo en su candidatura para el Senado, en vez de continuar escudándose en el pueblo para defender ideas propias. Particularmente, me siento solidario con la actitud del "Captaire", pues considero que Xirinacs lucha porque se haga la mayor justicia posible y no para que se derriben los muros de la prisión, pues sabe que su empeño resultaría inútil, sentado en la calle Entenza de Barcelona.

Esté convencido el señor J. que Xirinacs no va a contestar su perorata, entre otras razones, porque la respuesta está ya en las actuales Leyes que, en justas palabras de José M.ª Bandres, "defienden más la propiedad privada que la vida de los ciudadanos". Y no ponga ejemplos, señor J., por favor, no ponga ejemplos partidistas donde sólo puede hablar una de las partes implicadas.

Al principio pensé en plantearle al señor J. tres o cuatro preguntas, pero me contentaré con una para no ser gravoso. ¿Sabe usted cuantos obreros salen por la mañana de su casa al trabajo y no vuelven, simplemente, *no vuelven* por no haber destinado unas pesetas de los beneficios a gastos de seguridad en el trabajo?

Un afectuoso saludo

Marciano C.
(Figueres)

NOTA: Respecto a esta carta 9PAÍS hace al amable comunicante las siguientes puntalizaciones: Las opiniones vertidas en el artículo sobre Xirinacs son únicamente las del señor J., que lo firmaba. Su carta parece no responder exactamente al citado artículo y no se entiende qué quiere decir y qué relación tiene con el artículo el último párrafo. Finalmente, 9 PAÍS demuestra su independencia y respeto a los lectores publicando la carta de don Marciano.

Borrassà

Ramon Muntaner, a través de les seves cançons, escampa la nostra poesia

Entrevista amb el popular cantautor català, que triomfà a Madrid

PETITA BIOGRAFIA

Ramon Muntaner es donà a conèixer com a cantant en un concurs de promoció de noves veus, organitzat a la Cova del Drac, de Barcelona. En aquell concurs, l'èxit l'acompanyà. Però no va poder treure'n gaire profit, car, en primer lloc, hagué d'anar a fer la "mili" i, un cop acabat el servei militar, la casa discogràfica "Concèntric", que havia d'enregistrar-li en disc algunes cançons (era com una mena de premi obtingut en l'esmentat concurs), desaparegué...

Per aquest motiu, Muntaner es va veure obligat a tornar a començar. I, durant un temps, actuà a les primeres parts dels recitals de cantants coneguts, cosa que, ultra fer-se conèixer, li ajudava a perfeccionar l'ofici.

—Així —ens diu—, aconseguia tenir una comunicació constant amb el públic a qui volia adreçar-me.

Després, enregistrà un petit disc que féu un xic de "soroll": "Decapitacions XII". Aquest disc donà pas a un altre de llarga durada: "Cançó de carrer", que consolidà la qualitat artística de Ramon Muntaner, en el món de la cançó. Més tard, enregistrà també en disc "Presagi", amb poemes de Miquel Martí i Pol, i ara, recent-

ment, "Cròniques", amb poemes de Salvat Papasseit, Joan Oliver, Salvador Espriu i d'altres.

PROGRAMA DE TV

Fonamentalment, el treball de Ramon Muntaner, en el món de la cançó, ha estat sempre musicar poemes.

—Per què? —li demanem.

—Si vull ésser conseqüent amb la coherència a què aspiro, no tinc altre remei que cantar coses ben escrites. Per això, trio els poemes que diguin el que jo volia dir. De tota manera, ara treballo en una nova experiència, i juntament amb uns companys estic preparant un disc, amb lletres fetes per nosaltres.

Tot seguit, Muntaner ens parla d'un altre tema:

—Ara, acabo de gravar un programa per a TVE. És per a la primera cadena i en colors. Forma part d'una sèrie de programes musicals, el títol de la qual serà "Cantautores". Tindrà una durada de mitja hora.

I després de dir-nos que Maria del Mar Bonet també hi intervindrà, en aquest programa, car acaba, així mateix, de gravar els estudis de televisió la seva actuació, Ramón Muntaner diu:

—Jo estudiava psicologia i no ho veia gens clar. Vaig començar, aleshores, a fer cançons per a grups de teatre i m'agradava. Però arriba un moment que has de decidir-te del tot a la cançó o bé deixar-la. D'aquesta manera, em vaig decantar per la primera cosa... i aquí estic...

I en un bon lloc. Com ho demostren els cinc discos i els recitals que Ramon Muntaner dona arreu de Catalunya... i fora de casa nostra. Precisament, a Madrid és un dels llocs on millor s'ha rebut el seu disc "Cançó de carrer"...

EL PÚBLIC MADRILENY

—Durant les meves actuacions a la capital de l'Estat espanyol —manifesta—, vaig poder comprovar que els madrilenys que venien a veure'm, sabien ja a qui anaven a escoltar i coneixien les meves cançons. Aquest detall em produí una satisfacció enorme...

Així ha parlat Ramon Muntaner que, en llurs recitals arreu dels Països Catalans, tant contribueix a divulgar la nostra poesia...

Josep Maria Ortega

Josep Mª Ortega parla amb Ramon Muntaner

CF CD

SALA DE FESTES

ROSES
presenta

Extraordinària gala

el dia 26 d'agost

amb

JULIO IGLESIAS

Reserva de taules:

Telèfon: 25 70 51

Festival de Prada de C

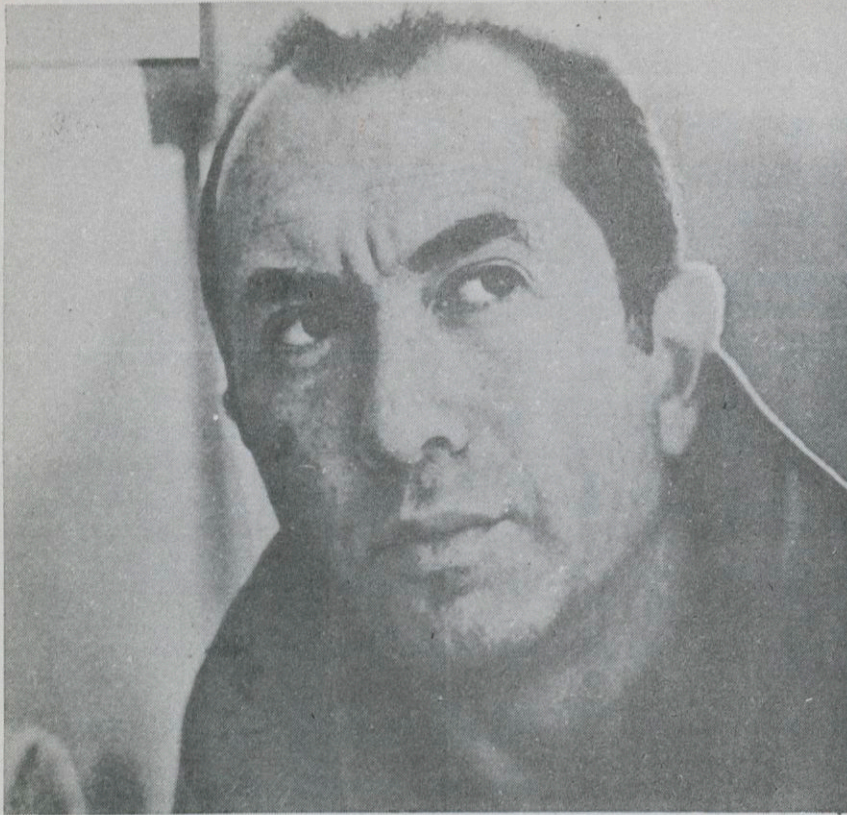
Un any més

seria inacabable, precisament amb el pianista búlgar Sigi Weissenberg, nascut a Sofia el 1928, que després de la seva consagració definitiva, adoptà el nom artístic d'Alexis, amb el qual és avui mundialment conegut.

PRADA, CITA DE MELÒMANS

He arribat a Prada del Conflent, vila amagada al cor dels Pirineus Orientals, des de Portbou, via Perpinyà. Com a cosa anecdòtica, assenyalaré que avui, 12 d'agost, la caravana de vehicles que aspiraven a travessar la frontera de Cervera cap a l'Estat espanyol, arribava fins a la capital del Rosselló. Més de quaranta quilòmetres. Serà la devaluació.

La ruta és pintoresca i, a mesura que ens apropem a Prada, la frondositat de les muntanyes es fa notable. Els núvols coronen els seus cims. I aquest any, cosa raríssima, no ha plogut.

El pianista Alexis Weissenberg

En sortir de Prada del Conflent, i davant la que fou residència de Pau Casals, un agafa la carretera de Taurinyà, per tal d'arribar, després d'un curt recorregut, a Sant Miquel de Ciuxà. A la vall, la vella torre romànica s'aixeca patinada pel sol i pels segles, rentada per la pluja, brunyida pel vent. Majestuosa, entre el cercle de muntanyes.

BREU HISTÒRIA D'UNS FESTIVALS

Des de l'any 1950, allí tenen lloc els Festivals de Música, nascuts sota la direcció del Mestre. Fou un infantament silenciós, íntim. Gairebé ignorat per la premsa, fins i tot la francesa. "Res de propaganda sorollosa —digué Casals—. Informeu simplement. Acollirem amb aquí vingui. Però no podem anar a cercar ningú."

No obstant i això, acabava de néixer una manifestació artística que, any rera any, ha anat augmentant el seu prestigi i avui té un ressò universal...

Tot començà quan un grup d'amics seus americans volien que Pau Casals anés a aquelles terres. "No pot condemnar el seu art al silenci", insistien. Però el Mestre es resistia. Fou Alexandre Scheneider, gran violinista, qui, finalment, proposà: "Ja que no vol vostè deixar Prada, permeti que

alguns col·legues i jo ens traslladem aquí, per tal d'interpretar al seu costat." Aleshores, s'acomplia el segon aniversari de la mort de J. S. Bach. Casals va comprendre que l'ocasió era bona per a donar uns recitals, i acceptà: "Agraïexo a Scheneider l'atenció que ell i llurs col·legues han tingut amb mi."

Els millors intèrprets del món han passat pels Festivals de Prada del Conflent. N'esmentarem alguns: Albert Calvayrac, Yehudi Menuhin, Jean Pierre Rampal, Henryk Szeryng i, lògicament, Alexandre Scheneider. Com a conjunts, l'"Orcheste Pro Arte de Munich", Solistes de Lagreb. I una catalana destacada: Victòria dels Angels. I, a més a més, una nota simpàtica. Maria de la Pau Tortelier, nada precisament a Prada el 13 de maig del 1950, fou apadrinada pel Mestre (d'això ve el nom de Maria de la Pau). Enguany, aquesta noia és una gran pianista i participa també en aquesta manifestació. Clourem la llista, que

Conflent:

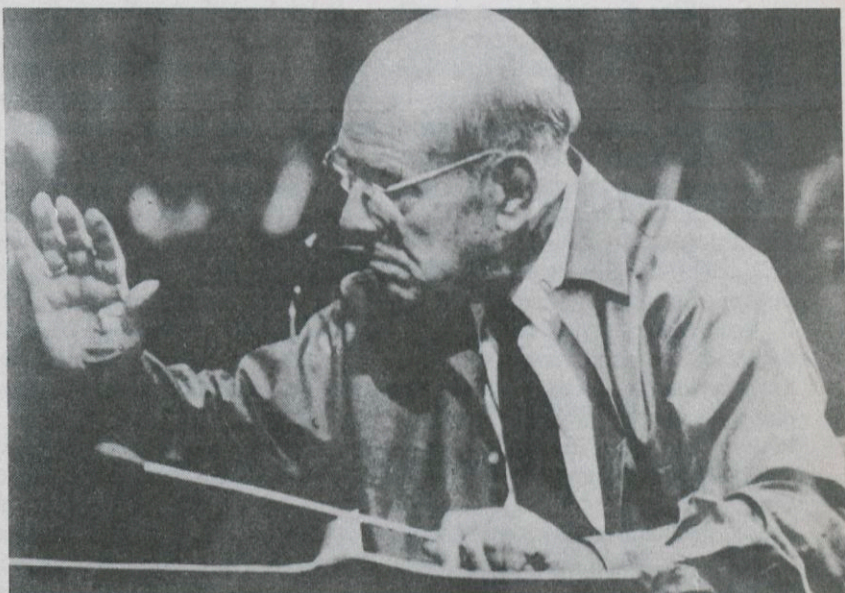
s de fidelitat a Pau Casals

L'antecala dels recitals és, sens dubte, l'Hotel Hostalrich. Allí hom troba la gent dels quatre punts cardinals. El "maître", tot amable, m'ha posat al corrent de les novetats de l'actual edició del Festival. Fins ara tot un èxit. La clausura promet no quedar enrera. He descobert en una taula la presència de tres grans melòmenes. Rar és el festival català, espanyol o europeu que se'ls escapa. Elles em facilitaran, per tal de completar la crònica, un breu judici crític del recital d'avui. Montse Suris, Clàudia i Maria Rosa Gallego, ben conegudes pel públic i àdhuc pels intèrprets de més fama. Les dues primeres s'han traslladat des de Barcelona i la tercera des de Madrid.

BRILLANT CLAUSURA DEL FESTIVAL, AMB UN WEISSENBURG MAGISTRAL

L'abadia de Sant Miquel de Cuixà

L'abadia de Sant Miquel de Cuixà

Pau Casals

oferia un aspecte impressionant i acollidor. Un públic nombrós abarrotava tots els racons. I dintre la llibertat l'indumentària no hi mancava una abundor de trajos llargs femenins, així com trajos foscos masculins, de "vint-i-un botó". Molta gent jove, molta. I també uns quants nens. M'han cridat l'atenció aquests últims, car han seguit les interpretacions del pianista amb autèntica devoció.

Alexis Weissenberg, frac impecable, semblant seriós, davant el piano. Silenci sepulcral. En arrancar les primeres notes, s'ha establert ja el contacte entre artista i públic. Es quelcom que es capta en l'ambient i que l'intèrpret "arreplega" immediatament. Hi ha comunió. Al final de les interpretacions, no s'aplaudeix. El públic, dempeus, dedica l'artista, o als artistes, reverències que, des de l'"escenari", es veuen correspostes. El dia de la clausura, en canvi, hi ha aplaudiments i "bravos".

Montse Clàudia i Maria Rosa em donen llur comentari, que bé podria signar qualsevol crític musical. Per això, volem incloure'l a 9 PAÍS:

"La Partita nº 6 de J.S. Bach, primera interpretació de la nit, ha estat bona. Alexis ha hagut de superar cert

defecte provocat per la humitat al piano.

Ha continuat amb Fantasia, de Schumann, que ha sortit del seus dits molt bé, tot desbordant apassionament.

I després, Chopin. Aquí és on ha desenrotllat la "neteja de llur fraseig", especialment en l'execució de dos nocturns que han superat fins i tot la indubtable qualitat de les gravacions que ell mateix, Weissenberg, en va fer.

Entre el desbordament d'entusiasme, ha acabat com sol fer-ho. La Cantata 147 de J.S. Bach. Per ésser la peça de comiat, hom l'anomena "La bis de Prada".

UN ANY MÉS

En fi, un any més del Festival de Prada del Conflent. Un any més de fidelitat a Pau Casals. "No anirem a cercar ningú, però acollirem amb alegria tothom qui vingui". Catalunya conserva i engrandeix, com tantes vegades, un més dels tresors que ha heretat.

*Juli Molons
(Enviat especial de 9 PAÍS)*

El feminisme, una lluita revolucionària?

En els dos anteriors articles, intentava explicar de manera molt senzilla el que s'entenia per *feminisme* i algunes de les diferents tendències feministes que hi ha —o que existeixen— a casa nostra. Ara bé, no cal oblidar ni perdre de vista que la lluita feminista es contempla també des d'un punt de vista de lluita revolucionària. Des de les "I Jornades Catalanes de la Dona", celebrades el maig de 1976, el *feminisme* ha esdevingut notícia i, alhora, debat. Ha estat, i és encara, motiu de nombrosos articles periodístics i fins i tot de llibres. No fa gaires setmanes, la revista "El Viejo Topo" publicava un extens "dossier" sobre el *feminisme*. I semblant cosa feia "L'Avencç". En aquest sentit apuntat abans, de lluita revolucionària, contempen la majoria de col·laboradors de les dues esmentades revistes, el *feminisme*.

Una d'elles, diu: "El feminisme és un moviment revolucionari dins del qual hi conviuen diverses tendències que aporten a la lluita per a l'alliberament de la dona-objecte prioritari i màxim matitzacions de tàctica i estratègia distintes. La heterogeneïtat d'aquest plantejament és determinada, en termes globals, per dues opcions. En primer lloc, les feministes radicals consideren que el sistema patriarcal inclou a tots modus de producció existents, és a dir, precapitalistes, capitalistes i socialistes. En conseqüència, per a elles, la contradicció fonamental és la que es dona —o es produeix— entre home/dona, en relació dialèctica amb la de la burgesia/proletariat. Igualment, dins del moviment radical, els grups més integristes s'obliden de l'anàlisi mar-

xista i cerquen en l'autoconsciència de les dones l'especificitat d'una lluita feminista revolucionària. En segon lloc, hi ha les anomenades "feministes polítiques", per a les quals la contradicció fonamental es dona en el sistema capitalista entre burgesia/proletariat. Els grups feministes que prioritzen la contradicció burgesia/proletariat, encara que reconeixen la trascendència de la contradicció sexista, plantegen una alternativa de lluita específica contra l'opressió de la dona, inscrita, malgrat tot, en el marc global de l'ascendència del bloc revolucionari, l'hegemonia del qual seria protagonitzat pel proletariat. Aquest és el cas de nombroses associacions de dones i moviments democràtics, coordinadora de vocalies d'associacions de veïns, dones treballadores i de totes aquelles militants de partits polítics d'esquerra i grups independents."

"Dins d'un altre context, es poden situar els grups i col·lectius que defensen l'especificitat de la lluita feminista com a alternativa única d'organització. La independència total dels partits polítics arriba al seu punt límit, negant la possibilitat de la doble militància. Els grups que propugnen aquesta opció parteixen de la definició de la dona com a classe social, utilitzant per això el mètode marxista. Aquestes feministes, anomenades habitualment —o conegudes habitualment— com a "radicals" entenen el feminisme com una alternativa de lluita per a transformar la realitat, considerant que la dona jugarà un paper revolucionari en aquesta transformació. Transformació que, naturalment, s'entén d'una manera global,

econòmica, social, política, ideològica, de convivència cultural, etc. Aquests grups accepten, però, la política d'aliances amb altres grups o capes i classes oprimides i amb aquells partits que es plantegen una política revolucionària, en la qual, obviament, hi és compresa el canvi de forma d'Estat".

Així, doncs, i a través d'aquest plantejament del *feminisme*, podem entendre que la lluita per a la plena igualtat de drets de la dona, solament és contemplada des d'una òptica totalment esquerrana i marxista. Però és això totalment vàlid i cert? Solament podren arribar a resoldre tota aquesta àmplia problemàtica des d'unes posicions d'esquerra? Contestar a això no és fàcil. Intentarem, però, fer-ho en una propera col·laboració. En aquesta ocasió, he volgut deixar ben clar que el *feminisme*, que la "militància feminista" comporta tota una sèrie de connotacions polítiques evidents que han convertit el moviment feminista en tema de constant i obert debat.

Montserrat Minobis

N. de l'A.- L'article al qual em refereixo, "El àmbit del feminisme", ha estat publicat a la revista "El Viejo Topo", corresponent al mes de juliol d'enguany.

En L'ESCALA; LA JONQUERA, LLANÇA, PORT DE LA SELVA y ROSES. Se precisa agentes para grupo inversiones-financiaciones. FINORD. Apartado 150. FIGUERES

gpaïs

Telèfon
50 57 63

6 x 9

Por BY SENS

LA DIFÍCIL CALLE CANIGÓ

Aunque no me fije demasiado, si que es verdad que había notado alguna vez, al pasar por ella, signos sorprendentes de circulación en la calle Canigó, de Figueres. Una calle sin importancia, tan difícil —porque cualquiera adivina el motivo de su bautizo—, ¿cómo es posible que esté tan solicitada por todos, esto es, por los automovilistas? Cuando el señor C. me dice que esta calle alivia bastante la circulación hacia la Rambla, comprendo que el señor C. sabe mucho. Porque, vamos, así de pronto y sin circular, no se me habría ocurrido. Y está claro: Un buen número de vehículos que proceden de las calles Tapis y Peralada no suelen ir en dirección a la Rambla para evitar los atascos que en las horas-punta (en esta época ya totalmente despuntadas, incluso) se ocasionan. Así, toman la dirección hacia la calle Muralla y luego a esta subida de la calle Canigó, para situarse en la zona alta de la avenida General Mola, frente al monumento a la Tramuntana.

Esto sí que lo sé: no es fácil circular por Canigó. El peligro de colisionar los vehículos es frecuente. Tal vez lo salve su propia dificultad, pues la precaución es prácticamente obligatoria allí. Es una vía excesivamente irregular; por los tramos de pendiente, por los costados, por el pavimento. Un inmueble —con lo bien que iría que no lo fuese— impide que la anchura sea constante. Para redondear el colmo, porque lo es, subraya el señor C., está permitido el aparcamiento de vehículos a ambos lados, incluso en la "cima" de Canigó. Algunos —y estamos hablando de antes del "aparque quien pueda"— sitúan el coche ante las escaleras que conducen a la plaza gala-daliniana, con lo que queda un espacio muy reducido para poder pasar un vehículo de regular tamaño.

Al estar permitida la circulación en ambos sentidos, lógicamente implica una superior intensidad de tránsito, cuando podría constituirse, como hacía ver el señor C., en un concreto escape idóneo para no cargar la ya preocupante aglomeración en nuestro tradicional paseo. Precisaría de un

solo sentido de marcha, el ascendente. Por la calle Canigó, cree el señor C., debería prohibirse hasta el estacionamiento, porque sus dificultades lo merecen.

—¿Le queda algo?

—Pues sí señor; me queda un "ceda el paso". Para los coches que suben y en la situación actual, es ya un alarde de buen conductor mantenerse en la posición de paro, permitiendo el paso a los vehículos que proceden de General Mola. El paso de un vehículo, por ejemplo, no significaría nada. Pero las colas que se forman en algunas ocasiones resultan muy peligrosas para el que aguarda, en una pendiente como aquella. ¿Me comprende?

—Perfectamente. Como que yo no conduzco, imagínese si le comprendo. Porque a mí me parece de circo, oiga...

CAMBIOS

El cambio ha sido tan poderoso, tan paulatinamente intenso, que ha llegado un momento, en que ya esca-

CAMBIOS; PERO TODAVIA MAS RAPIDOS

Domingo, 7 de agosto de 1977. Y la meteorología se sigue divirtiendo. Ante el "cuadro de mandos" parece que se hayan colado los hermanos Marx. Se han esparcido de nuevo los grises y, de pronto, sueltan un chaparrón que, como muestra de intensidad, no está nada mal. La desbandada playera es de película, aunque de momento no se observa a nadie que filme en este mediodía desconcertante. La gente, cuando está a cubierto, empieza a poner cara de tarde televisiva. Pero no: media hora más allá, el cambio es de los de antes. De los veranos de antes. A la meteorología se le ha escapado un "grop" normal. Y vuelta a la playa. Con un sol espléndido. Con un azul limpio. En estos casos siempre llega el enterado:

—M'han dit que, de fet, la resta del dia havia de continuar dolent. Però, de sobte, se n'han adonat que tenim per aquí a "Suàres"...

—Rectificar és de savis, Miquel...

Diafragma del 9

En todas las bodas, ya se sabe, suele aparecer el invitado gracioso. Faltaría más. Los motivos de alegría, así, parece que se refuercen. Un señor, de pronto, se destapa (que no destape, ojo) contando muy bien los chistes, o soltando opiniones burbujeantes. Y todo el ámbito, en un momento dado, adquiere la animación rítmica. Que no decaiga. Pero en ésta, ocurrió algo diferente: de pronto apareció el invitado con aires perfectamente estudiados de "Quasimodo". Como que no estaba ni en París, ni en Nuestra Señora, se quería llevar a la novia hacia lo más alto del hotel buscando, seguramente, campanas. Total que, durante un buen rato, el invitado puso atracción. Fue la sorpresa, el motivo de regocijo, para que los demás invitados se lo pasaran bien. Que, en parte, es de lo que se trataba.

B.

(Foto: Simón)

Definirse

*Nada hay dentro, nada hay fuera;
Lo que hay dentro eso hay fuera.*
(Goethe)

Cuando llegamos a un punto determinado de nuestra vida debemos definirnos. El entorno familiar, social, la educación a que hemos sido sometidos pueden, lógicamente, condicionar nuestras reacciones, y digo pueden porque no es necesariamente así.

Es preciso un criterio determinado para hacer nuestra andadura por el mundo. Las personas trazan sus propias líneas y aún cuando el destino tuerce caminos y pueden desplazarnos a campos distintos de los que quisimos segar, nuestro espíritu será consecuente si hemos sido absolutamente sinceros con nosotros mismos.

Los que no hicimos la guerra —por la edad— acabamos de vivir una experiencia apasionante. Ante nosotros se ha extendido de pronto todo un mapa político y hemos podido contrastar entre los programas y los hombres de los partidos, a fin de encontrar entre ellos las ideas que se ajustaran a nuestro criterio antes de acudir a las urnas. Porque resulta que los que no pertenecemos a ninguna clase de oposición y la “política” del fenecido Régimen nos tenía sin cuidado, éramos en este quehacer ciudadano campo sin labrar. O sea, que en este aspecto nos hemos definido con notable retraso. ¿Qué hacer? Pues buscar aquella ideología que cupiese dentro del contexto de la personalidad ya formada en los demás aspectos de la convivencia.

Y además de nuestra vivencia hemos podido observar a los demás. Admirar a los que defendiendo sus posturas han llegado a la democracia después de un tremento calvario, y recordar a aquellos a los que sus ideas los llevaron al paredón. Sin que estas consideraciones quieran decir que comulgamos con la doctrina de los que sufrieron o murieron en los dos bandos.

Por otro lado ha sido chusco comprobar el rápido cambio de chaqueta de todos aquellos que vieron peligrar su poltrana casi vitalicia —y que muchos perdieron por cierto—. También —y recordemos que este comentario es de sinceridades sentidas— habrá quien haga suyo el “18 de Julio” sin prevendas ni privilegios.

El hombre veleta puede pasear tranquilamente por la calle. Pero no podrá expresarse públicamente porque no mantendrá un criterio y perderá auditorio. Y lo mismo pasa con cualquier publicación. Un periódico, desde su nacimiento, debe definirse. Sentar una línea de pensamiento y seguirla. Lógicamente, tendrá seguidores y detractores. Cada mañana adquirimos el diario de nuestras preferencias e incluso en su interior buscamos las secciones que más nos interesan. Y raramente nos defrauda. Si bien las circunstancias aún mediatizan un poco la libre expresión. Lo no aceptable es lo híbrido. Hoy blanco y mañana castaño oscuro. Las medias tintas. Ortega y Gasset escribe: “Para quien lo más despreciable del mundo es la farsa tiene que ser lo mejor del mundo la sinceridad”. Y la sinceridad tiene un solo color.

Entre bastidors

Tots sabem les dificultats que comporta organitzar teatre professional a les comarques. A més dels preus que demanen les companyies, i que són necessaris per a pagar els desplaçaments i els sous dels qui fan l'espectacle, s'hi ha d'afegir les despeses de propaganda, el lloguer dels locals particulars, i una infinitat de tràmits burocràtics. Creiem que a mesura que el nostre país es normalitzi, aquestes dificultats aniran desapareixent: s'acabarà la censura, hi haurà uns locals públics subvencionats (“Teatres Municipals”), i hi haurà una política teatral que farà afeccionar al públic, i farà treballar als professionals amb l'establiment d'uns circuits per les comarques. Tot això, servirà per a abaratir els costos i disminuir els entrebancs.

Mentre, però hem d'aconteramentar-nos amb les esporàdiques visites de les companyies, o amb els nostres escadussers desplaçaments. Una altra solució, que podria cobrir aquesta mancança, seria la televisió, encara que només en part perquè en intentar solucionar uns problemes se n'originarien d'altres.

La TV, sens dubte, arriba a molts llocs on el teatre no hi arribarà mai, però, ara com ara, ens hem de preguntar qui està més malalt en el nostre país, si el teatre o la televisió, és a dir, preguntar-nos què és millor: no fer teatre a la televisió o fer-lo en unes condicions desfavorables. D'altra banda, el teatre televisiu, al nostre entendre, perd una de les característiques principals de l'escena: el contacte actor-públic. El teatre és principalment una transmissió d'idees (el text) que una persona (l'autor), mitjançant uns personatges (els actors), envia a uns receptors (el públic). Quan falta algun d'aquests elements, o es dona per separat (en el cas de la televisió, el contacte actor-espectador), el teatre ja no existeix més. Constantin Stanislavski, el gran actor, director i mestre rus deia: “Quan l'espectador està present durant un intercanvi emocional i intel·lectual (entre dos actors-personatges) és com el testimoni d'una conversa”. I també: “Actuar sense públic és com cantar en una sala sense ressonància... Actuar davant un públic total i que respon és com cantar en un saló amb acústica excel·lent”.

Tampoc no creiem que sigui el més encertat la manera com s'ofereix aquest teatre als espectadors. Es fa amb uns elements que són més propis del cinema: en diferit, amb primers plànols, canvis de decoració en una mateixa escena, etc. La millor solució seria que la càmera s'establís, de manera immòbil, entre els espectadors d'una sala. Amb això, s'aconseguirien una sèrie d'avantatges:

—Poder veure teatre en “directe”, és a dir, sense la possibilitat que els actors repeteixin les escenes fallides.

—La possibilitat de poder veure, especialment a comarques, les obres que estan d'actualitat a les cartelleres.

—Un estimul més per al públic, perquè les representacions ja no serien “una pel·lícula basada en una obra teatral”, sinó que serien “la filmació d'un muntatge teatral”, amb la qual cosa es conservaria part de les característiques del muntatge.

—Poder disposar, amb el temps, d'una videoteca amb totes les obres de la nostra dramaturgia per a l'ús de les properes generacions.

—L'abaratiment de les produccions, ja que es necessitarien menys mitjans.

J.

Samsó Oliver

“La pena de mort a Girona”

Una obra de Carles Rahola, en dos petits volums

Tot i que Carles Rahola va passar gran part de la seva vida a Girona, pel seu naixement i orígens familiars a Cadaquers el podem comptar també entre els escriptors empordanesos. Em sembla, doncs, oportú, sol·licitar l'atenció del lector per als dos petits volums de la col·lecció “Episodis de la història”, de l'editor Rafael Dalmau, que duen per títol “La pena de mort a Girona”. La primera edició, publicada l'any 1934 i exhaurida d'ençà de molt temps; la segona, de l'any 1975, amb una interessant cloenda de Tomàs Roig i Llop.

El primer volumet comença amb una mirada als temps més reculats de la història: l'aplicació de la pena capital a la ciutat de Girona en temps de la dominació romana i a l'època medieval, —la Inquisició, el setge de 1462—. Fa també un repàs de la situació al segle XVI i explica amb detall i fonts documentals la fundació de la Confraria de la Puríssima Sang, la qual tenia per missió fer companyia als condemnats a mort, procurar-los ajut espiritual i digna sepultura. Van sovintejar també les execucions els segles posteriors, amb la guerra de Successió contra Felip V, l'opressor dels Països Catalans, i més endavant sota la dominació francesa.

Amb el segon volum arribem a les guerres carlistes: tota guerra civil duu un seguici cruel d'execucions i represàlies infames. En aquesta part, Carles Rahola tracta ja algunes personalitats ben conegudes: en Marcel·lí Gouffau (Marçal), cabdill de la guerra dels Matiners; els dos militars republicans Ferrández i Bellés, executats a Girona contra el voler de tota la ciutat, que havia demanat repetidament el seu indult, amb les autoritats al davant. La darrera pena de mort aplicada a la ciutat fins a l'edició primera del llibre (l'any 1934, com he dit), havia estat l'any 1913. Constatant amb alegria aquest fet, escrivia l'autor:

“fa més de vint anys de la darrera execució, i les estadístiques, quant a Girona i les seves comarques, no registren pas un augment, sinó més aviat una minva en els delictes de sang”... “hem de destijar, per sentiments humanitaris i per esperit cristià, que no torni a aixecar-se el patíbul en el clos august de la noble i estimada Girona ni en cap indret del món.” Noble esperança i humana expressió d'un desig decebut milers de vegades. L'home que tenia aquets profunds sentiments humanitaris, persona innocent i ciutadà exemplar, havia de morir, cinc anys després d'escriure aquets mots, víctima de la pena de mort que detestava. Molt encertadament escriu Tomàs Roig i Llop, a la cloenda:

“El 15 de Març de 1939, Carles Rahola moria afusellat, mentre els seus pulmons s'emplenaven del seu caríssim aire gironí.” I, com un fat cruel que persegüís aquest llibre de Rahola, el mateix any de la publicació de la segona edició, 1975, cinc execucions de vides en flor tornaven a desmentir les esperances del seu autor, totes cinc el mateix dia, a l'Estat Espanyol; dos mesos més tard moria el qui les signà i amb la seva mort començava a desfer-se el sistema que afusellà també, en la seva primera onada repressiva, Carles Rahola.

Cal dir que aquesta obra de l'escriptor de Cadaquers es llegeix tota ella amb interès, perquè és escrita d'una manera planera i amb un estil acurat i senzill, la qual cosa, en aquest cas concret, no és obstacle al rigor històric; cada volum va seguit d'un apèndix documental que no convé negligir. Aprofito l'avinentesa d'aquesta ressenya per esmentar l'esforç i l'interès de la col·lecció “Episodis de la història”, massa oblidada o poc coneguda per molts catalans i sovint absent de les nostres llibreries.

Mª Angels Anglada

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

9 PAIS

Trimestral

Semestral

Anual

Nom

Adreça

Telèfon

Població

Forma de pagament

Presentació factura

3 mesos (13 n.^{os}) 250 ptes.

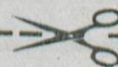
Gir postal

6 mesos (26 n.^{os}) 500 "

Taló bancari

12 mesos (52 n.^{os}) 1.000 "

Data i signatura

Amadeo Fontanet Clec:

“Los críticos dicen que soy el único que empieza y acaba las telas con espátula”

“Me siento compenetrado con el impresionismo”

Amadeo Fontanet Clec tiene su estudio en Barcelona aunque es pintor domiciliado en Palafrugell. Nos cuenta que empezó a pintar a los 16 años, edad en la que compró un equipo, pero desesperado por no lograr el resultado apetecido, lo arrojó al mar. A los 22, reemprendió la tarea y hoy ya con una gran dosis de veteranía se aprestó a que bucéáramos en su personalidad pictórica.

COMPENETRADO CON EL IMPRESIONISMO

—¿Estilo?

—Impresionismo; y es a través de él cuando me sentí más compenetrado. A mí me gusta más esta tendencia de la pintura más luminosa, de colores puros y como que el pincel me parece ensucia los colores, empecé a utilizar la espátula, que da más claridad. Los críticos coinciden en que soy el único que empieza y acaba las telas con la espátula. Ello no quiere decir que al pincel lo tenga postergado, puesto que para plantear una pintura lo sigo utilizando.

FONTANET CLEC AÑADE:

—También la acuarela es la base fundamental para la captación y ejecución más rápida de un tema, y no en el sentido peyorativo sino por la rapidez de la plasmación de la luz.

—¿Qué me dice del color?

—Es el factor emocional más importante de la pintura. Los grises se necesitan para el acompañamiento, profundidad y sonoridad del color.

—¿Y del dibujo?

—Yo creo que de todos los ensayos un poco antiacadémicos puede salir una cosa buena, pero es evidente que sea cualquiera la tendencia o la escuela es imprescindible tener dibujo.

EL ABSTRACTO, COMO COMPLEMENTO

—¿Qué siente usted al pintar?

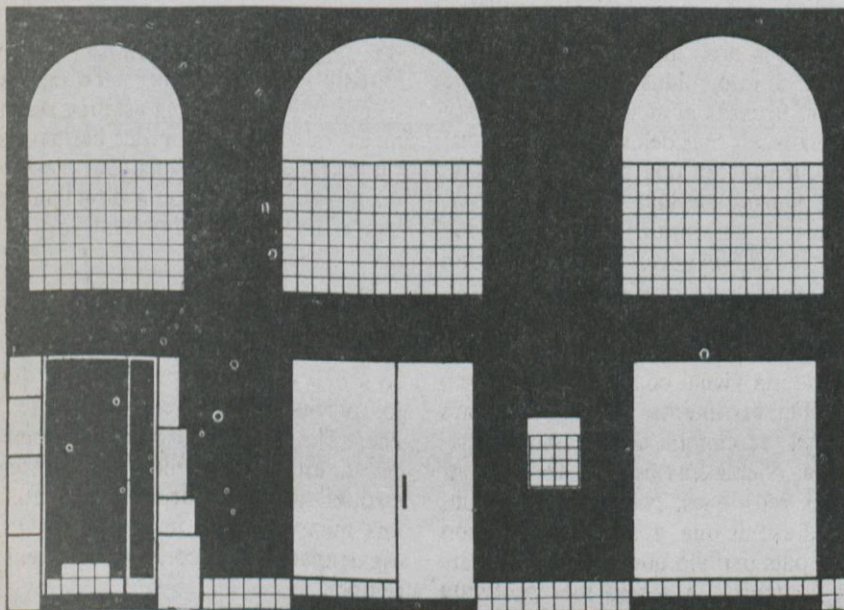
—Es el único medio de comunicar este estado de ánimo, esta emoción que fundamentalmente es la finalidad del arte, de la pintura: mensaje, comunicación y belleza.

—¿Qué es para usted el abstracto?

—Un complemento de la figuración, la enriquece ya que no precisa las cosas como la escuela académica. Las sugiere.

—¿Y qué me puede decir de sus telas pintadas en los roquedales de la costa?

—Se trata de temas más interesantes, porque lo que realizo aquí no sé si por la luz o la tramontana, dispone de elementos de los que no gozan las telas elaboradas fuera de este ambiente. Ello es verdad porque cuando fui a pintar en Francia recordaban la luz de la costa y me dijeron que llevaba el sol de España.

A frec de Niebla

La galeria Joan Massanet, de l'Esca-la, seguint la seva considerable sèrie d'exposicions torbadores i enigmàtiques, presenta l'obra de Niebla, juntament amb el llibre *Bésame mucho* (Niebla-Manolo Vázquez Montalbán) i la capsa de diapositives *Pintura-Tortura* del mateix artista.

L'exposició de Niebla, presidida pel procel·lós triptic 36-39, ens introdueix ponderativament, amb prou probitat, en el desordre, la discòrdia i la resistència d'un temps que van començar a tenyir de blau, obligadament, l'any 1939. El blau havia guanyat. "Blau-blue", Tot semblava ben blau: les camises i els cervells. Cervells de bè, de moltó i fins de porc. Tanmateix però, traspuava encara el roig. Força cors tenien unes petites escletxes per on traspuava la claror roja. Eren els esquellers de la llum i de la llibertat; no tenien prou estómac per rebre l'aliment blau subministrat pels manifassers. Se l'espuçaven com podien. De vegades era tràgic. De vegades era com una manilla que intentaven contra els esquarteradors de la col·lectivitat, en què la carta més alta de cada coll era la mort. Però ells, els resistents, encarrilaven inconcusament el capteniment digne i heroic d'un poble entestat a no deixar-se anorrear. "Diguem no", "R-R", "Companys", "Ya" (dedicat al gloriós 20-N), "Sí" (escrit damunt d'una tela totalment roja), són títols prou reveladors d'aquesta vessant de l'obra de Niebla. Una obra de gran format, que duu el contrasegell contundent d'una mística escaldada.

Mai no havíem vist una recerca tan afuada de les possibilitats expressives i evocatives del grafisme, de la tipografia, de la pintura poemàtica i del color simbòlicament uniformat. Qua-

*Niebla, havent seduït i descordat la Marilyn Monroe, es disposa a fruit-ne: patates xip d'entrant, i mel i mató de postres (fotograma del llibre *Bésame mucho*)*

dres com ara ... *I a vegades plou, Res i Or i sang* (il·lustrant un tema de Joan Brossa), al meu entendre els més reeixits, els més delcalçats de l'exposició, inauguren una correlació perfecta, hipostàtica, entre el vers o la paraula suggeridora i l'espai plàstic que l'envolta. Són peces cabdals, amb una càrrega grandiosa de receptibilitat, que participen, immòbils, passivament actives, tant de les troballes de la poesia visual com de l'esperit Zen. Niebla ho intenta dir tot, amb una fluent economia de recursos materials. Niebla ens estalvia les tirallongues retòriques. Niebla pinta el buit, crea espais que, aparentment, no són ocupats per allò que estaven destinats a contenir. La secció més profunda de la seva obra, és el no res; la negació de tota cosa aparent; el rebuig de

les proposicions contràries. Quan l'artista toca el blanc, aconsegueix d'arribar a una carena estètica on ja no hi valen els mots ni les lletres, els ritmes ni les coloracions. Car aleshores el seu esperit apunta directament al pensament humà despulat de qualsevol lògica.

Sortint de l'Esca-la, el cognom d'aquest creador ens rebruny dins el cap amb repetides ressonàncies de diapasó a 870 vibracions per segon. A do-jo, profusament: Nie... Nie... Nie... Nie... Després el so es va esmoreint, es va esllanguint: Bla... Bla... Més tard, el silenci i el desamparament. I una mica de boira, un xic de *niebla*, esgarrapant-nos el cor. Entendrint, sembla.

Josep Pla i Francesc Candel

L'any passat, una tarda de la setmana en què es commemora Sant Jordi i també el Dia del Llibre, Francesc Candel va fer a Palafrugell una xerrada, promoguda per l'Institut, entorn de la problemàtica de la cultura popular als barris. Les explicacions de l'escriptor foren interessantíssimes i amenes en tot moment, i d'ençà d'aquella ocasió en Candel i jo vàrem estrènyer una amistat que s'inicià un migdia, quan a Barcelona va presentar-nos el novel·lista Tomàs Salvador.

Després de l'acte, Josep Martinell ens diria que Pla no era al seu mas, sinó a Cadaqués. Sense pensar-ho dos cops, ja feiem camí en direcció a Figueres... Arribàrem a Cadaqués prop de les nou del vespre, i amb certes dificultats descobriem el xalet on Josep Pla estava sojornant una curta temporada. Més d'una hora duraria la trobada, en la qual es va parlar de política i de literatura, com s'esdevé en quasi totes les converses que es mantenen amb Josep Pla. Dels llavis de l'escriptor de Palafrugell sortien autors i polítics, polítics i autors vertiginosament, en particular, pel que fa als segons, Quevedo i Montaigne, dels qui ens traslladava

sentències cada dos per tres. Candel aconseguí una de les seves il·lusions: conèixer Pla i escoltar-lo amb gens dissimulada admiració. Pla elogià la prosa directa i planera, i el testimoniatge de la Catalunya *altra* de l'obra de Candel, i l'animava a prosseguir la tasca en aquest sentit. De tornada, "Paco" em digué que si no havia pogut veure mai Pio Baroja, almenys s'havia entrevistat amb Pla, dos homes de caràcter molt semblant, i els seus narradors preferits.

* * *

Un matí de gener d'aquest any vaig creuar-me amb Francesc Candel a les Rambles de Barcelona, i vàrem acordar que, quan l'Institut de Palafrugell atorgués els premis del "II Concurs Literari Josep Pla", ell es comprometia a fer una breu conferència sobre la figura senyera de l'autor d'"El quadern gris". Però a l'abril, en fer-li esment de la primera, ja no recordava el compromís. En canvi, s'oferia a desenrotllar el procés seguit per la immigració a Catalunya durant el nostre segle, i això en la confiança que Josep Pla no hi assistiria, car pensava que la seva presència a la sala l'imposaria massa, fins al punt de treure'l de polleguera i de fer-li perdre el domini de si mateix i, com a resultat, de l'auditori.

—Tranquil, tranquil, "Paco" —li vaig respondre—, perquè a Josep Pla darrerament no l'interessen els parlaments, ni tampoc llegir-se a ningú.

En Candel realitzà l'exposició del problema; i mentre estant, Josep Pla i els altres acompanyants restaren al vestíbul en espera del termini del debat per a fer el repartiment dels premis del certamen. Tot va succeir molt ràpid aquella tarda, fins i tot l'escena, sempre sostinguda i lenta en aquests casos, de l'acomiadament. Pla, a cau d'orella, em diria:

—En Candel, res de res.

La veritat és que em sobtà l'afirmació de l'escriptor. Ara crec que fou una de les seves acostumbrades facècies. Confio, però, que el meu bon amic "Paco" no s'ofendrà per haver transcrit aquí el parer que *sotto voce* sembla merèixer al seu admirat Josep Pla. De qualsevol manera —i consola't, "Paco"—, quan vaig felicitar el mestre de les lletres catalanes pel succés d'"El quadern gris" (en versió castellana de Ridruejo) arreu d'Espanya, encara afegiria:

—La meua obra, res de res; i dintre no gaires anys ni se'n parlarà, car no en romandrà ni el record. Res, ben res...

Josep Maria Balcells

TF-1

A-2

FR-3

PELÍCULAS

- 17 Miércoles 20.30.- Désiré Lafarge
- 18 Jueves 20.30.- L'Appel de l'or
- 19 Viernes 18.20.- Les Hystères de L'Ouest (S)
- 20 Sábado 21.35.- Sergent Anderson (S)
- 21 Domingo 20.30.- Prêtes interdites
- 22 Lunes 20.30.- Meurtre sans faire part (P)
- 23 Martes 19.45.- Candide Camerá

PELÍCULAS

- 17 Miércoles 20.30.- Un Schérif a New York
- 18 Jueves 20.30.- Elle cause plus, elle
- 19 Viernes 20.30.- La chasse aux hommes
- 20 Sábado 20.30.- L'affaire Lieutort
- 21 Domingo 22.55.- La Dynastie des Forsyte
- 22 Lunes 16.50.- Les grandes détectives
- 23 Martes 20.35.- La dernière croisade

PELÍCULAS

- 17 Miércoles 20.30.- L'étrange monsieur Victor
- 18 Jueves 20.30.- Hu-man
- 19 Viernes 20.30.- Le Monde secret des reptiles
- 20 Sábado 21.30.- Le gout de la farine
- 21 Domingo 22.30.- Impasse. Des deux Anges
- 22 Lunes 20.30.- Tora, tora, tora!
- 23 Martes 20.30.- La brigade des Caw-boys

PAÍS RECOMIENDA:

- 17 Miércoles 13.35.- Natation
- 18 Jueves 14.05.- Anna Magnani spcial (S)
- 19 Viernes 20.30.- Enquête a l'italienne
- 20 Sábado 14.00.- Restez donc avec nous
- 21 Domingo 22.00.- Operation Condor
- 22 Lunes 13.35.- Léonard de Vinci (S)
- 23 Martes 22.20.- Les grandes expositions

PAÍS RECOMIENDA:

- 17 Miércoles 16.30.- Bonanza
- 18 Jueves 15.00.- ¡Houla, houla!
- 19 Viernes 16.50.- L'homme a la valise
- 20 Sábado 16.00.- Sport été
- 21 Domingo 16.00.- Tom Sawyer
- 22 Lunes 22.25.- Catch a quatre
- 23 Martes 17.40.- Yao feuilleton

PAÍS RECOMIENDA:

- 17 Miércoles 12.35.- Magie
- 18 Jueves 19.40.- Emissions pour la Jeunesse
- 19 Viernes 21.30.- Planates indigenes
- 20 Sábado 20.00.- Les terres australes
- 21 Domingo 20.00.- Lassie (S)
- 22 Lunes 20.00.- Les jeux de Vingt heures
- 23 Martes 19.40.- Emissions pour la Jeunesse

La programación de TF-1 se emite diariamente y en color por FR-3, hasta las 18 h. excepto los domingos.

(A) acción - (B) bélica - (C) cómica - (CD) comedia - (CF) ciencia ficción - (CD) concurso - (D) drama - (DC) documental - (DP) deportes - (M) musical - (P) policiaca - (T) terror - (V) variedades - (S) serie.

Programes del circuit Català de

- 17 Dimecres 14.00.- Miramar
- Tarda 17.00.- Català amb nosaltres i Nova gent
- 18 Dijous 14.00.- Miramar
- Tarda 17.00.- Tot art i Barcelona RTVE
- 19 Divendres 14.00.- Miramar
- 20 Dissabte 13.25.- Terra d'escudella
- 22 Dilluns 13.30.- Miramar Esportiu
- 14.00.- Miramar
- 23 Dimarts 14.00.- Miramar
- 17.00.- Giravolt

A partir de les 23.30 hores, de dilluns a divendres i per la segona canala, hom repeteix el programa de la tarda.

Interferències

F. Garrido Pallardó

Al "Festival Internacional de los Pirineos" hi era tothom fora d'Andorra. Geogràficament, fou una badada i sentimentalment una grolleria. Enhorabona.

Que el concert número 1 de Tchaikowsky es convertís en el número 2 de Brahms, no tingué gaire importància. Ara bé, el preàmbul crític a càrrec d'un jove molt assabentat ens va semblar llarg, pedant i fora de test.

Diuenge vàrem comprendre per què al futbol no li diuen cefalopòdia, malgrat l'ús del cap, a més dels peus, que fan els seus practicants. La cloca, àrbitre inclòs, no els serveix ni tan sols per a portar banyes.

Per què no es suprimeixen els preambulets musicals i visuals dels espais televisius? Si Espanya no pot pagar-ho, engueuem al diastre els "preambulistes".

Per exemple, al "Telediario". Amb què rimem les imatges "artístiques" i "descriptives" que precedeixen les notícies més aviat compostes pels premis extraordinaris de llicenciatura?

"Un globo, dos globos, tres globos" ajuda els infants a raonar i resoldre problemes. Per què no es fa el mateix amb els homes fets i drets?

Per exemple, es podria crear un espai titulat "Una bolsa, dos bolsas, tres bolsas", i un altre "Una economia, una despesa i un guany".

Fútbol**Éxito total del "III Trofeu Ciutat de Figueres"**

"El Figueres será un serio aspirante a los primeros lugares, en la inminente Liga" (Blasi)

En nuestro anterior comentario ya dimos cuenta del resultado final de este trofeo que año tras año va adquiriendo renombre y notoriedad. El Figueres, organizador del mismo, cuenta sus intervenciones por victorias. Esta edición, enfrentó a los dos equipos más representativos de la provincia y el triunfo decantóse hacia el bando local.

O sea que, el éxito deportivo fue total. Ahora bien, ¿ocurrió otro tanto con el apartado económico?. Pues, según nuestras noticias, en este aspecto tampoco resultó deficitario, sino todo lo contrario. Fueron muchos los espectadores que acudieron a la cita y por tanto, el presupuesto se salvó.

VILARRODA, EL MEJOR

Siempre queda algo en el tintero y en esta ocasión nos olvidamos de hacer constar una noticia. Aparte los trofeos para los cuatro finalistas, había otro para premiar al jugador más regular a lo largo de los tres días que duró la competición. Por total unanimidad, este galardón fue concedido al figuerense Vilarrodá. Sin ningún género de dudas, hay que reconocer que dicho trofeo fue un merecido premio para el joven exterior que, una

vez más, dejó constancia de sus ilimitadas condiciones para la práctica de este apasionante deporte. Cuando Vilarrodá quiere, es pura delicia verle evolucionar con un balón en los pies. Y si no, que se lo pregunten a sus rivales.

EL PRESIDENTE UNIONISTA, SATISFECHO

Puestos al habla con Manuel Blasi, actual presidente del Figueres, nos manifestó su satisfacción por la marcha actual de la entidad. Deportivamente el conjunto parece recio y compacto, capaz de lograr grandes metas en esta campaña pronta a iniciarse. El Figueres, será un serio aspirante a los primeros lugares si no se tuercen las cosas.

Claro que, la dicha nunca se completa si fallan otros aspectos. Nos re-

ferimos claro está, a la parte crematística. Pues, por ahí, parece ser que las cosas también funcionan. Todos los directivos están haciendo verdaderos esfuerzos para captar nuevos socios. Hasta el momento, son muchos los figuerenses que han aportado su granito de arena. Pero claro, cuando se lucha por un lugar de privilegio, se necesita el apoyo de todos los verdaderos aficionados.

AMISTOSOS EN PERSPECTIVA

En la sede local figuerense, llegan constantes peticiones para que el once unionista dispute encuentros amistosos. Aunque, se procura contentar a todos resulta difícil debido a la escasez de fechas disponibles. No obstante, se han comprometido para disputar alguno de ellos. Así por ejemplo, tenemos que el día 21 de los corrientes, se desplazará el primer equipo a Rosas. El día 28 a Borrassá. Sin confirmar la fecha exacta a Olot en partido de homenaje a un jugador olotense.

EL FIGUERES FINALISTA DEL TROFEO DE BANYOLES

El Figueres con más apuros de los previstos, se clasificó finalista del trofeo bañolense. Eliminó al Banyoles y deberá enfrentarse al Girona. El choque será pues, una especie de revancha deportiva entre estos dos equipos.

Sin embargo, como queda escrito con anterioridad, el once local opuso muchas dificultades a los figuerenses y, si al final resultaron eliminados fue después de la prórroga, ya que el final del tiempo reglamentario, el resultado era de empate a un gol. Luego, los figuerenses marcaron el 1-2 definitivo.

En descargo de los unionistas, diremos que, presentaron en este partido un equipo de circunstancias en el que se notaban algunas ausencias muy destacadas.

Boxeo**Pedro Robles, campeón de Catalunya de los gallos****Massó: rápido triunfo sobre Tavla**

Tras largo paréntesis, volvió el boxeo a nuestra ciudad. En la plaza de toros figuerense con buena entrada, se celebraron tres combates de profesionales y dos entre amateurs.

Robles venció a los puntos a Esmain, después de diez disputados rounds y se proclamó campeón catalán de los gallos que estaba vacante.

A. Guinaldo, se impuso también por puntos sobre "Gitano" Jiménez. El vencedor dio un buen correctivo a su rival y triunfó claramente, en ocho asaltos.

M. Massó, derrotó por K.O. al francés J. Tavla, durante el transcurso del primer asalto. El combate prometía, pero se acabó pronto.

En peleas amateurs, Gómez Torres (Blanes) venció por puntos a P. Lave-ro (Experimental). Los tres asaltos fueron arduamente disputados.

José Manuel Moya (Figueras) con buenas hechuras y gran movilidad, logró un buen triunfo por K.O.T. sobre A. Pérez (Sporting).

J. B.

Joaquín Ballesterero

La U.S. Figueres, un equipo con grandes posibilidades

Esta es la formación "unionista" que se proclamó campeona del "III Trofeu Ciutat de Figueres", al vencer

en la final al Girona por el tanteo de 3-2. Una formación integrada por los siguientes jugadores: Miret, Semis,

Cortada, Torrens, Bartolomé, Durán, Vilarrodá, Busquets, Fernández, Pagés y Echegoyen.

URBANIZACION MONTSERRAT

a 2 km. de Figueras

venta de PARCELAS con
agua, luz, teléfono, listo para conectar.

INFORMESE en:

fincas
Montserrat

avda. José Antonio, 37 - Tels. 50 58 08 - 50 58 12 - FIGUERAS

Malhumor atlètic

És del tot clar que l'atletisme espanyol no marxa, per no dir que va malament. Declaracions a la premsa de part dels directius i també de part de destacats atletes confirmen, no tan sols una mala entesa, sinó també una disconformitat, la qual possiblement els últims resultats aconseguits pels nostres atletes han accentuat encara més.

Eliminats de la Copa d'Europa amb resultats mediocres, si exceptuem Cerrada i algun altre —no gaires—, a més dels pobres resultats obtinguts en el passat Campionat d'Espanya, que no varem comentar a 9 PAÍS perquè pensàvem que no havia passat res d'important, tot plegat a portat com a conseqüència el malhumor i les manifestacions d'irritació.

Comença la cosa per unes declaracions del president Sr. La Hoz en què diu, després de l'eliminació d'Espanya de la Copa d'Europa, que els atletes no havien fet tots els possibles per classificar-se. Empra termes humiliants per als atletes, i fa referència a l'ajuda econòmica que aquests reben de la Federació.

Pel que es veu, i cal parlar-ne, el president creu que quan uns atletes reben ajuda econòmica, ja se'ls pot manar i exigir com si es tractés de professionals. Cert que els atletes, havent rebut l'ajuda, queden obligats, però això no vol pas dir que aquestes obligacions siguin, com les d'un esportista professional, regulades per un contracte, ni vol dir que l'ajuda signifiqui un preu estipulat proporcional als esforços que l'atleta ha de fer.

No, una ajuda és tan sols això, una ajuda, la qual per a l'atleta significa cobrar el que deixa de guanyar en altres activitats que l'entrenament intensiu a què està obligat li impedeix de practicar. Ben al contrari, el professional firma un contracte en què es diu que els guanys seran proporcionals a la seva categoria i a la seva activitat esportiva. Com més i millor actui, més guanyarà. En una paraula, s'ha de diferenciar el que és una cosa del que és l'altra, i pensar que no es pot exigir més del que l'atleta pot fer. No és fàcil actuar sempre "a tope", com es diu entre atletes. El cos no dona prou per repetir constantment les marques màximes. Els professionals, en altres esports, procuren regular els seus esforços per tal de durar i poder complir els contractes. El que passa en atletisme, i és el seu mal al mateix temps que el seu bé, és que el cronòmetre i el metre posen en evidència la qualitat dels esforços. No es pot enganyar el públic, i unes dècimes de segon o uns petits centímetres, segons la prova, porten el malhumor i la irritació.

Però un president no ha de fer declaracions contra els seus propis atletes. El que ha de fer un directiu és procurar que el seu esport vagi endavant sense necessitat de culpar ningú. El que ha de fer és solucionar els problemes en comptes de provocar-los. Està clar que alguns fan servir un llenguatge propi de temps que haurien de ser passats.

NATACIÓ

Televisió ens va oferir la setmana passada, durant quatre dies, unes imatges dels Campionats d'Espanya de Natació celebrats a Las Palmas; uns campionats que, fora de dos o tres, poca cosa varen donar de bo de cara als Campionats d'Europa que fins al 21 d'aquest mes es disputen a Jonkoping (Suècia). Cal destacar David López Zubero, resident a Estats Units, Escalas i la catalana Magda Camps, veritable reina dels campionats.

Això no obstant, no creiem que aquestes primeres figures puguin fer gaire res de bo, ja que els seus registres estan lluny, molt lluny del que es fa fronteres enfora. Es a dir, estem en allò de sempre: es millora, sí, però no pas prou, car també milloren els de fora. I així, anys i més anys.

I ara que parlem de Televisió Espanyola, no comprenem com varen televisar els Campionats de Natació i en canvi no ho varen fer amb els d'atletisme celebrats a Granollers. L'esforç de l'afecció vallesana s'ho mereixia i també els atletes, encara que la Federació no n'estigui prou contenta. Que potser es fan discriminacions? Amb qui?

Toros Salazar, ¡qué grande eres!

Corrida de homenaje a don Mario Gelart, que resultó extraordinaria en todos los aspectos. Digamos que el coso figuerense estaba bellamente engalanado y abarrotado totalmente de público. Y, a la hora del recuento final, hubo dos grandes triunfadores: Don Mario Gelart y el diestro José Salazar.

Antes de dar inicio el festejo, hubo exhibiciones ecuestres, desfile de majorettes, acompañadas de banda de cornetas y tambores, así como vuelta triunfal de Púbbles y Damas de Honor, de diferentes sociedades locales.

En cuanto a lo meramente taurino, dejar constancia de la triunfal tarde de José Salazar, que una vez más, armó el "taco". Actuó en tercer y séptimo lugar, realizando dos estupendas faenas. Fue muy aplaudido tanto con el capote como en la muleta. Puso genio, voluntad y arte en cada uno de sus enemigos logrando dos sonados éxitos. Al primero que había brindado al homenajeado, al igual que los demás componentes de la terna, lo tumbó de una estocada y recibió el premio de dos orejas. Al segundo, de otra estocada a toro arrancado y, ante la petición unánime del público, le dieron dos orejas y el rabo.

Joaquín Bernadó: primer espada del cartel, toreó con finura de capa y con la franela estuvo muy bien siendo aplaudido. Mató al bicho de dos pinchazos y media estocada. Palmas.

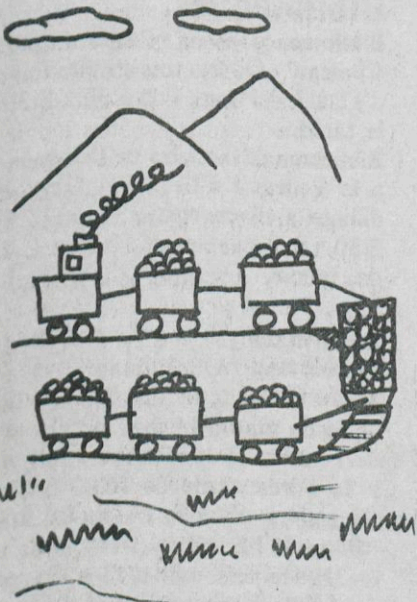
Al quinto de la tarde, le realizó otra faena de corte propio. Clavó media estocada y una entera. Fue premiado con una oreja.

Curro Vázquez: En su primer toro estuvo regular con la capa y bien con la muleta pero falló con el estoque. Una estocada casi entera, pinchazo y nueva estocada. Oreja y vuelta.

En su segundo no hizo gran cosa, aunque tampoco el animal era propicio. Lo abatió de pinchazo, media estocada y dos descabellos. Palmas.

En cuarto lugar actuó el rejoneador Fermín Bohorquez. Donde mejor estuvo fue con las banderillas. Clavó un rejón y pie a tierra, tras dar algunos pases, dejó media estocada y descabelló. Dio una vuelta.

Horario de trenes

DE PORT-BOU A BARCELONA

Tren	CLASE	Nota	Port-Bou Sale	Lleida Sale	Figueras Liega	Figueras Sale	Gerona Liega	Caldas Liega	Masanes Masanes	Granollers Liega	Barña Liega
2128	Tranvia	(1)					5'15	5'30	5'44	6'29	7'05
2130	Tranvia	(1)					6'10	6'25	6'39	7'29	8'06
2112	Semid. ut.	(1)	5'50	6'—	6'21	6'49	7'09	7'24	7'38	8'10	8'40
476	Bar. Talgo	(2)	6'55		7'14		7'41				8'50
2116	Tranvia	(4)	7'10	7'22	7'43	8'25	8'44	8'59	9'12	9'54	10'33
2156/2755	Rápido ut.	(3)	7'40		7'59	8'15	8'28	8'41	8'53		9'50
124	Hisp Exp.		7'48	7'57	8'16	8'38	8'57	9'13	9'30	10'06	10'43
112/711	Valencia E.	(3)	8'—		8'29	8'51	9'10	9'26	9'42	10'18	10'53
2118	Semid. ut.	(1)(5)	8'10	8'22	8'42	9'09	9'29	9'44	9'58	10'43	11'13
152/751	Ráp. Talgo	(6)	10'—		10'19		10'48				12'09
102	Catal Exp	(1)	10'10	10'20	10'38	11'—	11'17	11'32	11'45	12'23	12'55
2120	Semidir.		11'15	11'23	11'42	12'05	12'23	12'40	12'54	13'39	14'16
2132	Tranvia						13'15	13'30	13'44	14'28	15'02
3102	Tranvia	(4)(8)	12'40	12'53	13'17	13'47	14'08	14'30	14'46		16'35
2102	Rápido ut.		13'45		14'04	14'19	14'32	14'44			15'54
1102	Omnibus	(1)(4)	14'10	14'24	14'47	15'14	15'35	15'56	16'11	17'02	17'50
3104	Tranvia	(8)	16'—	16'10	16'32	17'02	17'22	17'40	17'54		19'35
2122	Semid. ut.	(1)(5)	17'20	17'32	17'53	18'22	18'42	18'57	19'10	19'42	20'14
108/807	C. Brava E	(7)	18'50	19'—	19'18	19'40	19'57	20'12	20'27	21'05	21'42
2124	Tranvia	(1)(4)	19'15	19'27	19'48	20'18	20'49	21'04	21'18	22'01	22'39
70	Cat. Talgo		19'53				20'37				21'45
2192	Tranvia	(4)	20'25	20'35	20'56	21'24	21'44				
2104	Rápido ut.		21'20		21'39	21'54	22'07	22'20			23'30

DE BARCELONA A PORT-BOU - CERBERE

Tren	CLASE	Nota	Barña Sale	Masanes Masanes	Caldas Sale	Gerona Sale	Figueras Liega	Lleida Liega	Port-Bou Liega	Cerbère Liega	
2191	Tranvia	(1)				6'15	6'35	7'02	7'25	7'38	7'45
2193	Tranvia	(1)				7'20	7'40	8'05	8'27	8'38	8'45
1101	Omnibus		5'15	6'50	7'07	7'34	7'55	8'25	8'49	9'04	9'25
2121	Tranvia		6'45	8'07	8'21	8'36					
2101	Tranvia R.		8'05		9'05	9'18	9'32	9'51		10'12	10'18
808/107	C. Brava E	(3)	8'39	9'30	9'44	9'59	10'15	10'40	11'—	11'10	11'18
2111	Tranvia	(1)	8'45	10'07	10'21	10'36	10'55	11'20	11'42	11'53	12'01
3103	Tranvia	(1)(4)	9'—	10'26	10'40	10'55	11'14	11'55	12'17	12'30	
73	Cat. Talgo		10'15			11'18					12'04
103	Rápido		10'19		11'36	11'50	12'05	12'26	12'44	12'53	13'—
3105	Tranvia	(1)(4)	10'45	12'26	12'40	12'58	13'17	13'43	14'05	14'17	14'25
2113	Tranvia		12'45	14'09	14'23	14'41	15'—	15'25	15'47	15'57	16'05
2115	Tranvia		14'15	15'39	15'52	16'09	16'28	16'54	17'16	17'28	
2103	Tranvia R.	(4)	15'30	16'43	16'55	17'10	17'26	17'46	18'03	18'12	18'19
101	Catal. Exp.		16'—	17'04	17'17	17'32	17'48	18'13	18'33	18'43	18'50
752/151	Ráp. Talgo	(5)	16'52			18'01		18'32		18'55	19'05
2117	Tranvia	(2)	17'15	18'39	18'53	19'11	19'30	19'55	20'17	20'29	20'35
712/111	Valencia E.	(6)	18'10	19'06	19'21	19'37	19'54	20'19	20'48	21'—	
2756/2155	Rápido ut.	(6)	19'15	20'02	20'13	20'26	20'39	20'59		21'20	21'26
2119	Tranvia		19'15	20'39	20'53	21'10	21'29	21'54	22'17	22'27	
123	Hisp. Exp.		20'—	21'02	21'18	21'32	21'48	22'13	22'33	22'42	22'51
3107	Tranvia		20'—	21'26	21'39	21'53					
475	Bar. Talgo	(7)	21'—			22'04		22'31		22'53	23'22
2123	Tranvia		21'15	22'37	22'51	23'06					

NOTAS

DE PORT-BOU A BARCELONA

- (1) Enlace con líneas de Mataró.
 - (2) Procede de París Austerlitz. No admite viajeros.
 - (3) Destino Valencia término. Circula del 30-6 al 24-9 1977.
 - (4) Parada fija en Playa de Garbet, apeadero.
 - (5) Parada fija en Playa de Garbet, apeadero, del 1-6 al 30-9.
 - (6) Destino Alicante término.
 - (7) Destino Madrid Chamartín (Vía Caspe).
 - (8) Vía Mataró.
- Todos los trenes, excepto Talgos, paran en Barña Clot. Los destinos Valencia término, Alicante término y Madrid Chamartín, efectúan su parada en Barcelona Paseo de Gracia.

DE BARCELONA A PORT-BOU

- (1) Parada fija en Playa de Garbet, apeadero.
 - (2) Parada fija en Playa de Garbet, apeadero del 1-6 al 30-9 1977.
 - (3) Procede de Madrid Chamartín, Vía Caspe.
 - (4) Vía Mataró.
 - (5) Procede de Alicante, término.
 - (6) Procede de Valencia, término. Circulan del 1-6 al 24-9 1977.
 - (7) Destino París Austerlitz. Camas.
- Los trenes procedentes de Madrid Chamartín, Alicante término y Valencia término paran en Barcelona Paseo de Gracia.
- Tren tranvia U.T. 2193, circulará días laborables.

JOJO

**filtros y accesorios de piscina
grupos de agua a presión, bombas**

c/. José Coll s/n - Urb. Ensanche Tel. 50 11 18 - Apart. 131 FIGUERAS

Farmàcies

Dia 17, dimecres
Dr. Martín - Rambla, 11
Dia 18, dijous
Dr. Xirau - J. Maragall, 4
Dia 19, divendres
Vinaixa - Pl. Ajuntament, 14
Dia 20, dissabte
Perxas - Rambla, 36
Bonmatí - Rambla, 10 (Només tarda de 4 a 8)
Dia 21, diumenge
Bonmatí - Rambla, 10
Dia 22, dilluns
Deulofeu - Monturiol, 19
Dia 23, dimarts
Bonmatí - Rambla, 10

Metge de guàrdia

Dr. Lluís Fina
C/ Sant Pere, 23
Telf. 50 34 97

Telèfons urgents

Ambulatori Seguretat Social 50 03 65
Clínica Catalunya 50 15 39
Clínica Figueres 50 31 00
Clínica Santa Creu 50 36 50
Creu Roja 50 17 99
Hospital 50 14 00
Ajuntament 50 01 00
Jutjats 50 14 21 i 50 03 69
Bombers 50 00 80
Policia 50 09 29
Guàrdia Civil 50 13 55
Taxis 50 50 43 i 50 00 08
Dipòsit de sang gratuïta 50 17 99

Espectacles

Cinema "Las Vegas"
Dijous, dia 18, a partir de les quatre de la tarda: "Erase una vez en Hollywood" i "Como liebre acosada".
Dissabte, dia 20, a la nit, i diumenge, tarda i nit: "Fulanita y sus menganos" i "El medallón ensangretado".

Cinema Juncària
Diumenge, dia 21, a partir de les quatre de la tarda: "Taras Bulba" i "Amargo despertar".

Sala Edison
Dimecres, dia 17, a la nit, i dijous, dia 18, tarda: "También los ángeles comen judías" y "El precio del fracaso".
Dijous, dia 18, a la nit; dissabte, dia 20, a la nit; i diumenge, dia 21, tarda i nit: "M C Q" i "El furor del dragón".

Cinema El Jardí
Dijous, dia 18, a la nit; dissabte, dia 20, a la nit; i diumenge, dia 21, a partir de les quatre de la tarda: "Taras Bulba" y "Amargo despertar".

Charly-Boîte
Discoteca: Obert divendres, a les 7 del vespre; dissabte, a les 7, i diumenges i festius, de les 6 fins a la matinada.

Exposicions

Obanos - Olis de Domingo Batallé Coldecarrera.
Art-3 - Tancat per vacances.
La Cúpula - "L'Apocalipsis", llibre realitzat per J. Foret.
Rhodas - Exposició col·lectiva permanent: Perpiñá, Zamora Muñoz, Amat, Granados Llimona, R. Pujol Blanch, etc.
Vallès - Exposició 5 tendències: José Canes, S.M. Fèlez, François Garnier, Joan Ponç i Evarist Vallès.
Victòria - Col·lectiva. Horari d'estiu de 18 a 20 hores.

Biblioteques

Biblioteca popular "Carles Fages de Climent" - Oberta tots els dies feiners, d'11 a 1 del matí, i de 5.30 a 8.30 de la tarda.
Biblioteca de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis - Oberta de dilluns a divendres: d'11 a 13 i de 5.30 a 9. Dissabtes de 10.30 a 1. Tarda, tancat.

Museus

Museo Dalí - Obert: matí, d'11 a 13 hores; tarda, de 16.30 a 20.30. Vigílies de festa: matí d'11 a 13 hores i tarda de 16.30 a 21.30. Festius: matí, d'11 a 14 hores; tarda de 16.30 a 21.30.
Divendres, obert fins a les 22 hores.
Museu de l'Empordà - Hores de visita. Dies feiners: matí d'11 a 13; tarda, de 4.30 a 8. Festius: matí d'11 a 2 i tarda de 4.30 a 8.

Anuncios Breves

CREU DE LA MA. Solares en venta. *Fincas Gibert* en C./ Caamaño n.º 3. Tel. 50 14 62. Figueras.

EN AGULLANA se vende finca agrícola, ganadera y forestal. Casa señorial y masía. Superficie 235 vesanas. *Fincas Gibert* en C./ Caamaño n.º 3. Figueres. Tel. 50 14 62.

EN VILANOVA DE LA MUGA se vende finca de 260 vesanas. Apta para explotación ganadera, magníficos pastos. Se puede regar toda la finca. Calificada de primera calidad. *Fincas Gibert* en C./ Caamaño, 3. Figueres. Tel. 50 14 62.

VENDEMOS EN FIGUERAS espléndido ático, 147 m², más terraza, calefacción y ascensor. Buen precio. *Fincas Gibert*. C./ Caamaño, 3. Figueras. Tel. 50 14 62.

Casino Menestral Figuerense

Sábado día 27 de agosto, a las 10,30 noche, en el Salón de espectáculos de esta Sociedad, primer Gran Desfile de modelos de la moda juvenil 77-78, otoño-invierno.

Presentación de modelos de prestigiosas firmas de Figueras, amenizado por el formidable conjunto "Els Trumlaïres", patrocinado por el Casino Menestral Figuerense y organizado por la Comisión de Fiestas de esta Sociedad.

Reserva de mesas en Conserjería, todos los días de 7,30 a 9,30.

...y ahora en Figueras!!!

MUSICAL EIXIMENIS

Calle Vilafant, 51 - Teléfono 50 59 66

PIANOS
ORGANOS
INSTRUMENTOS
LIBRERIA
MUSICAL

MAXIMAS
FACILIDADES
DE PAGO
GARANTIA ABSOLUTA

Exclusivas:

YAMAHA

RAMEAU
GEYER
ZIMMERMANN
RONISCH
FORSTER
BLUTHNER
STEINWAY
HSINGHAI
HUPFELD
STEINBERG
SAUTER
WURLITZER
RIPPEN
HOFFMANN

HAMMOND

Alta Fidelidad - Discos - Cassettes
Gran surtido de guitarras

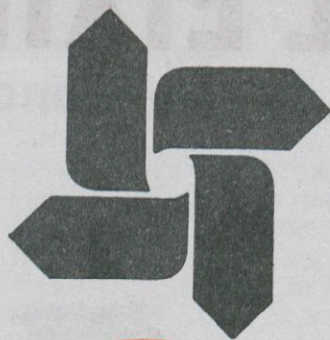
MUSICAL EIXIMENIS

Eiximenis, 18 - teléfono 20 63 86 - GERONA

¡VERANO!

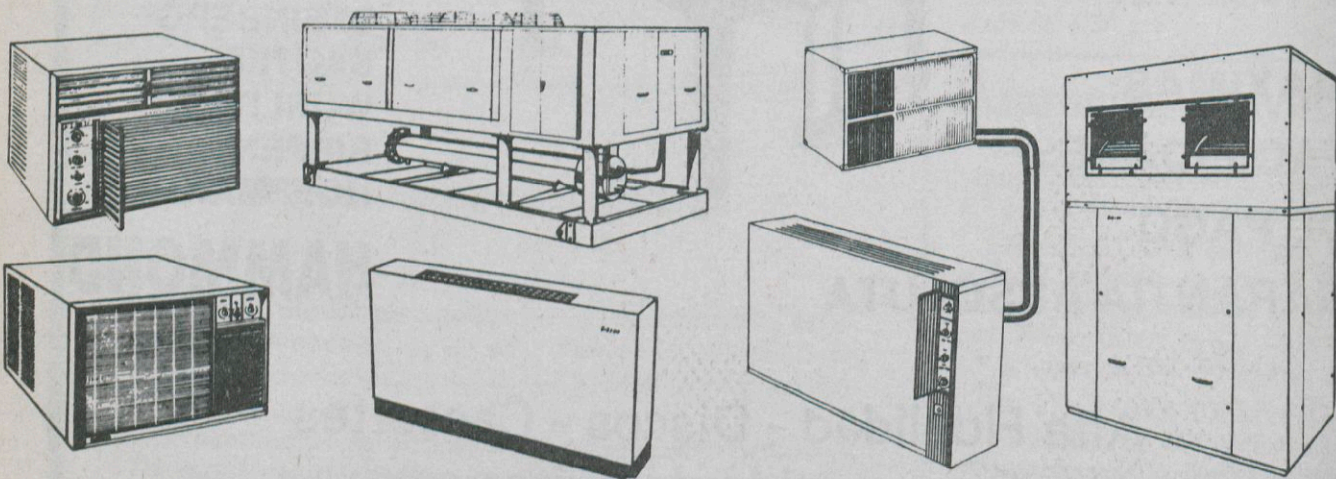
calor, calor, calor, calor...

solución

CLIMASA

una extensa gama en AIRE ACONDICIONADO
para satisfacer todas sus necesidades

amplio servicio técnico POST-VENTA

CLIMASA

avda. Pirineos, 17- tel. 50 25 66 Figueras
distribuidores en exclusiva de **Gibson** y **WINNER**